P. 1641

1944 ANUL XXIII Ian.-Febr.-Martie

REVISTA CAVALERIEI

Desen. A. Catalan

BIBLIOTECA CENTRALĂ
ASOCIAȚIUNII
SIBIIU

TIPOGRAFIA CAVALERIEI SIBIU — 1944

1990

2005

(97)

3 APR. 2014

MEMBRII FONDATORI

Ianuarie 1914

„STAFETA"

Sub Inaltul Patronaj
ale A. S. R. Principele Ferdinand
General de Corp de Armată
Inspector General de Armată şi al Cavaleriei.

COMITETUL DE DIRECŢIE

Preşedinte:	General Bogdan Gheorghe
Membrii:	General Cerchez Alexandru
	„ Pretorian Eraclie
	„ Socec Alexandru
	„ Herescu Ioan
	Colonel Băjescu Alexandru
	„ Topliceanu Ion
	„ Basarabescu Grigore
	„ Greceanu Petre
	„ Bottea Nicolae
	„ Călinescu Alexandru

COMITETUL DE REDACŢIE ŞI ADMINISTRAŢIE

Director:	Colonel Praporgescu David
Membrii:	Lt. Col. Scărişoreanu Romulus
	Maior Călinescu Ion
	„ Davidoglu Cleante
	„ Iacobini Gheorghe
	Căpitan Stircea Traian
	„ Bădulescu Savian
Secretar	Căpitan Bădulescu Savian

1944 ANUL XXIII Ian.-Febr.-Martie

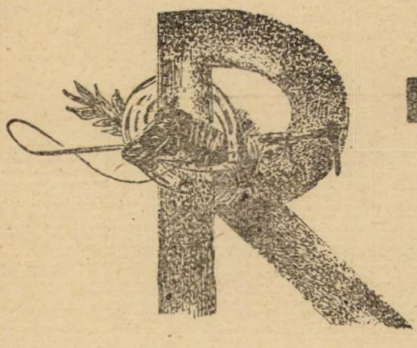

REVISTA CAVALERIEI

Cuprinsul:

			Pag.
1. –	Comunicare	**Redacţia**	3
2. –	Atacul din mişcare . .	*Colonel* **Eftimiu Ion** . .	5
3. –	Lupta Grupurilor de cercetare	*Maior* **A. Dumitrescu-Jippa**	10
4. –	Cavaleria în Cercetare .	*Căpitan* **Al. Sandovici** .	35
5. –	Atacul unei Divizii de Cavalerie într'un masiv păduros	*Căpitan* **Dobre Panait** .	43
6. –	? Tradiţie	**Redacţia**	83

TIPOGRAFIA CAVALERIEI SIBIU – 1944

21831
Biblioteca Judeteana ASTRA
21831P

Comunicare

Facem cunoscut cititorilor Revistei, următoarele:

Doamna Cleopatra Colonel Gheorghiu, mama eroului Căpitan Gheorghiu, căzut în lupta dela Anapa, în ziua de 31 August 1942, a instituit un premiu în valoare de lei 75.000, care se va acorda prin Academia Română, celei mai bune lucrări de *istorie sau geografie militară*, prezentată de către ofiţeri activi sau de rezervă, fie publicată, fie în manuscris.

Premiul este anual, iar pentru anul în curs el va fi acordat în sesiunea generală a Academiei din Mai a. c. celei mai bune din lucrările prezentate până la 31 Ianuarie 1944.

Pentru anii viitori, premiul va fi acordat după un regulament care se va întocmi de Academie în viitoarea sesiune generală şi se va publica în prospectul oficial al Academiei, în luna Septemvrie 1944.

Deoarece timpul dela data publicării regulamentului şi până la data fixată pentru prezentarea lucrărilor, va fi scurt, facem un serviciu camarazilor anunţându-le:

– lucrarea va trebui să cuprindă subiecte de istorie sau geografie militară.

– prezentarea lucrării se face în două exemplare dactilografiate când ea este în manuscris, sau în 5 exemplare când ea a fost tipărită.

Condiţiunile de participare pentru anii viitori vor fi publicate în Revistă şi probabil şi în Monitorul Oastei, prin grija redacţiei.

Dăm mai jos nota de lucrările prezentate până la 31 Ianuarie 1944 la concursul acestui premiu:

Premiul Căpitan Gheorghiu Gh. Gheorghe, de lei 75.000.

⟨5 lucrări de istorie şi geografie militară⟩

Culici *(Colonel Al.)* – Contribuţii la arta şi istoria militară a Românilor. I. 101–1711. ⟨Manuscris de 1071 pagini⟩.

Iliescu Zănoagă *(Lt. Colonel I.)* — Istoria militară. Ediția II-a, vol. I. Studiul campaniilor din antichitate până în 1866. ⟨Pitești, 1943⟩.

Popescu *(Colonel Ioan Gr.)* — Spicuiri despre harta militară a Daciei Romane ⟨București 1943⟩.

Săndulescu *(Medic Căpitan C.)* Istoria serviciului sanitar al armatei române în campania 1916–1919. După campania din Bulgaria până în toamna anului 1916. ⟨București, 1940⟩.

Un manuscris cu titlul *«Pătrașcu cel bun și origina lui Mihai Viteazul»* — cu motto «Intr'o operă istorică intră patru elemente: material, critică, organizare, stil. Primele două determină soliditatea lucrării și adevărul, celelalte frumusețea». Profesor N. Iorga. ⟨191 pagini + 1 hartă⟩.

Redacția.

tacul din mişcare

Definiţia este clară: orice atac ce se dă de o unitate ce se găseşte în mişcare.

O unitate în mişcare poate fi:

— în coloană,

— desfăşurată (în marş de apropiere).

Deci din ambele situaţii de mai sus, poate trece direct la atac.

Este indiscutabil că trecerea la atac din aceste situaţii, imediat, trebue să fie hotărâtă:

— sau de o situaţie de criză a inamicului, deci de surprinderea lui;

— sau de singura acţiune posibilă, în caz că însuşi noi am fi în criză;

— sau că executarea misiunii ne-o impune neapărat.

In toate aceste situaţii, cert este că hotărârea de trecere la atac — fiind în mişcare, este chiar pentru atacator o situaţie destul de grea, el fiind obligat a trece la atac mai mult sau mai puţin pregătit.

De aceea, ca să reuşească, se cer anumite condiţii.

Inainte de a le arăta, voi da câteva exemple de atacuri din mişcare:

— Atac un inamic în înaintare şi el pe aceeaşi direcţie, în care misiunile ambilor îi duc la o luptă de întâlnire.

— Atac un inamic căruia îi surprind flancurile, natural în cadrul unei misiuni primite.

— Atac un inamic surprins în momentul unei deplasări, desfășurări sau chiar intrării pe poziție.

— In urmărire sunt cele mai dese cazuri, deoarece capacitatea de luptă a inamicului este mereu în descreștere și orice moment pierdut a-l distruge definitiv, îi dă posibilitatea de refacere.

— Când însăși trupa amică este pe loc, de exemplu: în repaos, în așteptare, etc. și se ivește ocazia unui atac prin surprindere, în cadrul misiunii. In această situație, fără a fi în mișcare, totuși se pornește la atac înainte de a avea «regrupate toate mijloacele».

Astfel de acțiuni, după părerea mea, trebuesc încadrate tot în «atacurile din mișcare», deși unitatea nu este în mișcare, deoarece atacul va avea același aspect în general.

Condițiunile ce se cer pentru a reuși și felul cum se execută.

1. *Inițiativa.*

Cel dintâi care se decide a ataca, are toate șansele să reușească.

Din punct de vedere moral, Comandantul care ia inițiativa, se simte superior, superioritate care-i dă încredere, iar sentimentele de superioritate și încredere al unui comandant sunt esențiale într'o luptă.

Prin «inițiativă» deci, dela început se impune voința, căpătând ascendent moral asupra inamicului.

2. *Depășirea inamicului în măsurile luate.*

Ca și în atacul după gruparea mijloacelor, superioritatea mijloacelor — a focului — trebuește căutată.

Aceasta însă în limita posibilităților, netrebuind din această cauză să întârziem a ataca înaintea inamicului, sau de a pierde momentul de criză al inamicului în care s'ar găsi la un moment dat.

Nu trebue însă să se înțeleagă că un atac din mișcare urmează imediat după hotărârea luată în acest sens. Ar fi o surprindere pentru noi, căci trecem la atac fără să-l fi prevăzut cât de puțin. Aceasta s'ar putea întâmpla la micile unități, ploton, cel mult escadron, la unitățile mai mari, atacul din mișcare trebuește prevăzut ca posibil în orice moment și în consecință cât mai mult pregătit, în așa fel ca:

— o mare parte din mijloacele de foc să-l poată sprijini și să fim cu ele gata înaintea inamicului, iar deslănțuirea lui să-l surprindă,

— restul mijloacelor să intre, treptat şi cât mai rapid în acţiune;

— să putem acţiona mai ales prin manevră — de infiltrare sau de flanc — pentru a suplini acţiunea de forţă prin totalitatea mijloacelor de foc, randamentul fiind astfel totuşi optim pentru noi.

Căutarea manevrei nu este însă o regulă generală. De multeori va fi mai bine a ataca direct înainte — pentru a profita de o situaţie a inamicului în criză (inamicul în retragere, eşirea dintr'un defileu, etc.) şi beneficia şi de surprinderea totală, avantaje care nu le-am mai avea printr'o manevră, manevra cerând timp.

Dacă în atacul «după gruparea mijloacelor», toate mijloacele de foc trebuesc puse în acţiune în momentul deslănţuirii atacului, superioritatea focului la efort fiind condiţia esenţială a reuşitei, la atacul din mişcare, după cum am mai arătat, dacă nu putem s'o obţinem înainte ca inamicul să fi eşit din criză, atunci devansarea inamicului în deschiderea focului şi începerea atacului, este neapărat necesară.

Un inamic în marş sau chiar în desfăşurare, cu un flanc surprins, sau în repaos, etc. şi asupra căruia cad numai câteva proectile, nu mai vorbim de foc de armament greu — mai ales de mitraliere, este complet surprins, iar rezultatul, chiar dacă ar fi numai o întârziere în intrarea lui în acţiune, ar fi un mare câştig pentru noi, căci în acest timp regruparea restului de mijloace ale noastre s'ar face înaintea lui.

Execuţia.

Regulamentul Inf. Germane No. 10. la art. 172—177, arată clar cum se execută un atac din mişcare, deci este inutil a le repeta.

Dat fiind însă caracterul luptei cavaleriei, cu mai mult spirit manevrier ca al infanteriei şi cu posibilităţi mai rapide de deplasarea focului, trebue să se ţină seama de următoarele:

— Pregătirea în vederea atacului, se poate face mai înainte ca la unităţile de infanterie, din cauza câmpului mai larg de culegerea informaţiunilor şi a posibilităţilor mai rapide şi uşoare de schimbări în dispozitiv.

Incepe în momentul când comandantul unităţii întrevede atacul, continuă tot timpul şi se sfârşeşte în momentul deslănţuirii atacului.

In mod cronologic s'ar desfășura astfel:

— informațiile despre inamic dând probabilitatea atacului, ca urmare se trece la desfășurare. Avangarda întărită sau nu, asigură tot timpul desfășurarea grosului și înaintează succesiv pe liniile de observatoare, pe care de va fi nevoie le va cuceri prin atac;

— pe măsură ce informațiile se precizează și se hotărește atacul, succesiv, se stabilește manevra și ca urmare se ia dispozitivul cel mai indicat;

— armamentul greu — cea mai mare parte, se împinge spre CAP, în măsură a sprijini imediat înaintarea;

— o parte din armamentul greu se ține încă disponibil pentru întărirea focului acolo unde deciziunea se caută, precum și pentru orice eventualitate de insucces;

— artileria, toată dacă este posibil, în măsură a sprijini atacul;

— se dau cât mai multe indicațiuni pentru execuția atacului; misiunile diferitelor unități și armament; muniționi; serviciul sanitar veterinar, etc.

Deslănțuirea atacului se face simultan, în regulă generală la micile unități până la divizion chiar, sau treptat unitățile intrând pe rând la luptă, pe măsură ce sunt în situația de a ataca.

Unitățile din cap trec la atac imediat, sprijinite de artilerie și bazele de foc formate din armament greu împins anterior înainte, atacul fiind întărit apoi prin armamentul greu ce fusese ținut disponibil și eventual prin sosirea de noi baterii.

Prin acest nou foc de armament greu și artilerie, se întărește efortul acolo unde a fost început.

Deci, cu primele escadroane gata de luptă și cu majoritatea focului de armament greu și artilerie se începe atacul, rămânând ca restul focului să întărească efortul, iar restul escadroanelor să fie dirijate în atac, acolo unde comandantul vede a se da ultima lovitură decisivă.

Este cazul când se atacă mai ales din coloană de marș.

(Repet însă că, pe cât posibil trebue să se urmărească ca atacul de la început să se dea cu maximum de mijloace, evitându-se cât mai mult intrarea pe rând a unităților).

Unitățile cari au avut posibilitatea de a zdrobi primele unități inamice, în săgeată, pentru a scoate din acțiune focarele de armament greu ale inamicului, chiar și de artilerie.

Un inamic surprins inițial prin atac și apoi sdruncinat prin pătrunderea în inima lui, va fi complet dezorganizat și chiar distrus.

In concluzie deci:

Atacul din mișcare la unitățile de cavalerie cere:

— Inițiativă
— Depășirea inamicului în pregătire
— Depășirea inamicului în începerea atacului
— Prevederea atacului și deci pregătirea lui prin:
  — întărirea sau nu a avangardei,
  — desfășurarea și amorsarea manevrei,
  — împingerea armamentului greu spre cap,
  — câștigarea de observatoare,
— Rapiditatea în execuție și acțiuni adânci în dispozitivul inamic, directe sau prin manevră.

General **Ion N. Eftimiu**
Comandantul Centr. Instr. al Cavaleriei

upta grupurilor de cercetare

Acţiunile Grupurilor noastre de Cercetare călări în actualul război, vin să ne prezinte o gamă largă de misiuni îndeplinite, care pe cât de variate tot pe atât de folositoare au fost Corpurilor de Armată şi Diviziilor de Infanterie sub ordinele cărora aceste Grupuri au operat.

Experienţa întrebuinţării Grupurilor de Cercetare în acest război, ne oferă prilej de a statornici învăţăminte asupra operaţiunilor lor şi deci a rolului ce le revin în cadrul luptei marilor unităţi de toate armele.

Literatura militară anterioară acestui război, cât şi discuţiunile ample creiate în jurul fiinţei Grupurilor, — numite mai întâiu de «recunoaştere» iar mai târziu de «cercetare», — vin să-şi găsească din operaţiunile actualului război controlul ideilor, pentru lămurirea definitivă a necesităţei, a posibilităţilor şi a misiunilor acestor unităţi.

Deoarece alte armate, au în compunerea lor Grupuri de Cercetare Motorizate sau Grupuri de Cercetare în parte motorizate şi pentrucă în viitor s'ar putea ca şi în armata noastră să se treacă la organizarea unor astfel de unităţi, se va trata aparte şi aceste Grupuri.

Prezentarea rândurilor de faţă a urmărit:

— a stabili rolul şi misiunile Grupurilor de Cercetare Călări, Motorizate şi în parte Motorizate ;

— a înlesni prilej de analiză comparativă între posibilităţile şi felul de acţiune ale acestor Grupuri de Cercetare.

Lupta Grupurilor de Cercetare, este cazul să formeze obiectul preocupărilor noastre destul de atente, deoarece totalitatea Grupurilor Călări reprezintă aproape jumătate din întregul Cavaleriei noastre.

Cadrele Grupurilor, — în contrast cu ideile trecutului, — trebuesc să îndeplinească severe condiţiuni de selecţionare *datorită independenţei conducerei ce revine acestor unităţi în luptă.* Ofiţerii şi subofiţerii au nevoie de cât mai multe cunoştinţe, necesare instrucţiei lor, în scopul de a se putea obţine garanţia rezultatelor optime în misiunile ce se vor încredinţa acestor unităţi pe câmpul de luptă.

Comandanţii Grupurilor vor avea să conducă în luptă unităţi, care în majoritatea cazurilor vor fi puse în situaţiuni de a acţiona independent şi deci fără posibilitatea de intervenţie, în sprijinul lor, a eşaloanelor superioare. Această situaţie impune Comandanţilor Grupurilor însuşiri deosebite, ce trebuesc căpătate în faza de pregătire a războiului şi dela care însuşiri unităţile vor aştepta în luptă, succesul.

Personalitatea Comandantului rămâne factor determinant pentru înţelegerea misiunei, creerea spiritului ofensiv, abilitatea în teren, sângele rece, şiretenia, acţiunile repezi şi în fine obţinerea succesului.

Dar mai presus de orice, constatându-se din actualul război, aportul însemnat adus de acest instrument „Grupul de Cercetare" în simfonia luptei, se cuvine studierea şi perfecţionarea lui cu scopul de a i se da posibilitatea să joace în concertele viitoare ale oştirei noastre, rol de seamă.

I.

GRUPUL DE CERCETARE CĂLARE

Rolul Grupului

După numele ce poartă, rolul şi misiunea de căpetenie a Grupului ar urma să fie «cercetarea» în folosul marilor unităţi cărora este subordonat.

Această denumire a fost atribuită Grupului în anul 1941, odată cu punerea în aplicare a Regulamentului «Conducerea

Trupelor», noţiunea de «Grup de Recunoaştere» de până atunci, venind să fie înlocuită cu aceia de «Grup de Cercetare».

Grupul de Recunoaştere, dinaintea anului 1941, premergător Grupului de Cercetare, era înainte de toate un *organ de siguranţă al M. U.*, putând avea uneori şi rol informativ, aceasta în deosebi, atunci când înaintea Marilor unităţi de toate armele nu ar fi operat o mare unitate de Cavalerie *)

Grupul de Cercetare adoptat odată cu doctrina germană, în anul 1941, trebuia să fie un organ de pură cercetare, misiunea de siguranţă urmând să-i fie încredinţată în mod excepţional şi numai dacă ar fi fost necesară (în acest caz Grupul ar fi trebuit să fie întărit din vreme). El era obligat, în general, să evite orice luptă, cu excepţia celor necesare respingerei elementelor de cercetare inamice, cu scopul de a se obţine superioritatea în câmpul cercetărei terestre.

Prescripţiunile regulamentare (art. 155 R. C. Tr.) fac răspunzătoare toate autorităţile, în cazul că vor împiedeca activitatea de cercetare a Grupurilor prin încredinţarea, — în detrimentul cercetărei, — a unor misiuni de siguranţă.

Din experienţa căpătată pe toate teatrele de operaţiuni ale actualului război, s'a putut constata însă, evidenta lipsă a unui spaţiu suficent de cercetare pentru trupele terestre.

Intrebuinţarea cavaleriei înaintea Corpurilor de Armată şi a Diviziilor de Infanterie, în cercetare, s'a dovedit a fi irealizabilă. Imaginile schematice ale didacticismului dinaintea războiului, în care se prezentau, cu destulă uşurinţă, tablourile armatelor adverse care se căutau unele pe altele şi pe care imagini se arăta, eşalonându-se în spaţiu, întreaga gamă a organelor de cercetare cunoscute, nu au venit să ne ofere posibilitatea de a le aplica şi deci a le regăsi pe câmpurile de bătălie ale războiului de astăzi.

In puţinele cazuri de cercetare, executate în spaţii extrem de reduse, informaţiunile ce interesau Comandamentele trebuiau să se refere la grosurile inamice, ori pentru a se informa asupra acestor grosuri, era nevoe să se ajungă la ele prin străpungerea perdelelor de siguranţă, care totdeauna fiind tari, — datorită puterii de foc a armamentului modern, — nu s'au lăsat a fi pătrunse.

Străpungerea dispozitivului de siguranţă al inamicului nu a putut fi realizată de Grupurile de Cercetare călări, datorită, în

---

*) Prescripţiune regulamentară.

majoritatea cazurilor, insuficienței puterii lor și deci, în afară de unele rare cazuri de cercetare, misiunea nu a putut fi îndeplinită.

Marilor Unități române în campania din răsărit, operând de obicei sub ordinele armatelor germane aliate, ce dispuneau de o bogată aviație de informație, rolul cercetărei strategice cât și tactice le-a fost îndeplinit în perfecte condițiuni de această aviație, care a suplinit astfel rolul de cercetare al Cavaleriei Corpurilor de Armată și Diviziilor de Infanterie. Misiunile de cercetare ale aviației de informație, atât în câmpul tactic cât și în câmpul strategic au crescut în însemnătate.

Cercetarea terestră se pare că s'a putut executa în mai bune condițiuni în războiul modern, la diferite armate, prin agenții serviciilor de informații, care fie trimiși peste linia frontului, fie lansați din avion, au putut să transmită în timp util informațiuni interesând mișcările grosurilor și intențiunile lor.

Dar pe lângă cele arătate mai sus, adevărul — demonstrat tot de actualul războiu — este că marile unități de toate armele, Corpurile de Armată și Diviziile, se pare că nu au nevoie decât de cercetarea de luptă, la care concură toate armele.

Corpul de Armată și Divizia se bat nu acolo unde ele voesc, ci numai pe anumite câmpuri de bătălie, hotărâte de Inaltul Comandament, de Grupurile de Armată — de armata care execută manevra strategică.

Dacă Corpul de Armată este dus din câmp de bătălie în câmp de bătălie, este evident că el nu are nevoie de informațiuni asupra grosurilor inamice pentru a-și conduce manevra, ci de informațiuni care să-i ofere siguranța pentru a-și putea lua din timp măsurile de luptă necesare.

Siguranța este una din nevoile permanente, ce stăpânește câmpul de luptă și din această cauză, aproape peste tot și întotdeauna, s'au găsit în operațiunile din actualul războiu, în cadrul marei unități, suficient de multe misiuni de siguranță pentru grupurile de cercetare.

Siguranța servește direct nevoile trupelor, procurându-le timp și spațiu. Acțiunea ei este orientată tot timpul după dispozitivul trupelor proprii, căutând să dea protecție acestui dispozitiv contra acțiunilor adversarului.

Rolul principal însă al Grupurilor de Cercetare, hipomobile, reeșit din operațiunile războiului la care armata noastră ia în prezent parte, a fost acela de a participa efectiv la bătălia Corpului de Armată sau la lupta Diviziei, luând parte deci la deciziune.

O armată mică ca a noastră şi cu mijloace puţine, nu poate aspira la rezultate mari în războiu, decât prin contribuţia supremă a tuturor elementelor ei componente. Şi aceasta s'a putut constata din plin în campania din Rusia, unde Grupurile noastre de Cercetare au avut de îndeplinit cele mai grele misiuni de luptă în cadrul operaţiunilor marilor unităţi. Generalii Comandanţi fiind obligaţi să dea uitare prescripţiunilor regulamentare, care spuneau: «Grupurile de Cercetare să evite lupta.....»

Nu măsurile clasice regulamentare au arătat unde este locul fiecărui mijloc de luptă, *ci logica acţiunei şi strigătul nevoiei care au trimis fiecare mijloc acolo unde urma să dea rezultatele maxime de care era capabil.*

Indelungata şi exagerata instruire a cadrelor Grupurilor de Cercetare, de a rezolva probleme numai de cercetare şi uneori de siguranţă, în mod schematic, a primit din partea acestui războiu cea mai categorică desminţire.

Rolul Grupurilor de Cercetare, ca rezultat al constatărilor actualului războiu, a fost de a «lua parte la lupte şi uneori chiar la bătălie», de cele mai multe ori în misiuni extrem de grele, în al doilea rând de a «face siguranţa» şi în fine în mod excepţional şi destul de rar de «a cerceta».

Aceasta a fost ordinea firească a nevoilor câmpului de luptă şi ca atare Grupurile de Cercetare s'au supus şi le-au satisfăcut.

Greutatea întâmpinată însă a fost că mijloacele puse la dispoziţia Grupurilor erau departe de a le putea oferi puterea necesară, corespunzătoare nouilor misiuni, născute din practica acestui războiu şi din trebuinţele luptei.

Puterea de foc a Grupurilor de Cercetare fiind redusă şi mai ales uşor epuizabilă, capacitatea de luptă a unităţii nu a putut corespunde dificilelor misiuni ce au avut de executat.

De altfel, insuficient de însemnat prin el însuşi, focul Grupurilor venea să capete valoare prin repeziciunea cu care se prezenta la obiectiv şi prin surprinderea pe care o realiza.

Viteza şi mobilitatea s'au alăturat totdeauna puterei de foc şi astfel din aceste proprietăţi întrunite, s'au putut obţine rezultatele dorite în misiunile ordonate.

Când s'a încercat a se utiliza puterea de foc în misiuni de lungă durată, s'a mers atât la uzarea puterei de foc, cât şi la epuizarea puterei de mişcare, deoarece caii la mână aveau de suferit.

Reese clar deci, că posibilitățile Grupurilor trebuesc privite prin prisma puterei de foc, unită cu aceia a vitezei și a mobilității armei.

Caracterul luptei marilor unități ne arată în mod evident că nu se poate imagina participarea Grupurilor de Cercetare alături de celelalte arme, la eforturile de durată pe care le cere bătălia modernă, dela începutul până la sfârșitul ei.

Grupurile de Cercetare călări trebuesc să fie întrebuințate numai în anumite momente, când nevoia își spune cuvântul și aceasta fără a li se prelungi eforturile, în scopul de a se mai putea nădăjdui pe valoarea lor în acțiuni viitoare.

Comandantul care va ști să păstreze tot timpul intactă valoarea Grupului de Cercetare, în cadrul celor două proprietăți, putere de foc și mișcare, va fi mândru și mulțumit că va avea totdeauna la dispoziția sa o unitate rapidă și mobilă, pe care o va putea întrebuința cu folos în oricare din cele trei despărțăminte ale rolului său: lupta, siguranța și cercetarea.

MISIUNILE GRUPULUI DE CERCETARE CĂLARE

A) Lupta ofensivă.

In ofensivă Grupul de Cercetare poate opera în toate fazele ei, adică în preliminarii, atac și urmărire.

Pe timpul preliminariilor ofensive, Grupul de Cercetare călare execută siguranța înaintea marilor unități, dând și informațiunile necesare Comandantului în vederea luărei din timp a măsurilor de luptă.

Grupul, întărit sau nu, constitue un element de siguranță îndepărtată, înaintea avangărzilor și de obiceiu pe direcția principală, la o astfel de distanță încât să fie în măsură:

– să aibă timp să recunoască în zona de marș a marei unități, direcția principală;

– să pună stăpânire din timp pe puncte importante de pe anumite linii de teren (localități, observatoare, puncte obligate de trecere, etc.), sau pe obstacole mai însemnate (râuri, păduri, defilee, etc.), permițând astfel Diviziei sau Corpului de Armată să execute marșul în siguranță.

Distanța la care se trimite Grupul de Cercetare înaintea primelor elemente de infanterie, diferă după teren și misiune.

Comandantul Grupului ţine legătură continuu, prin radio cu marea unitate şi după caz şi cu Comandantul avangărzii, comunicând din timp informaţiuni privitoare la inamic şi la teren.

Grupul mai poate primi în această fază şi misiunea de a *executa capete de pod peste anumite cursuri de apă*, în intenţiunea de a da posibilităţi ofensive avangărzilor şi grosurilor, când marea unitate se găseşte la o aripă descoperită, Grupul de Cercetare este de obiceiu întrebuinţat pe flancul descoperit.

In misiunile speciale Grupul de Cercetare, mai ales cel de Divizie, are nevoie să fie întărit.

Când ajunge la contact cu inamicul, Grupul îi determină repede conturul şi fără a aştepta, dacă inamicul nu se găseşte într'o poziţie organizată, îl atacă după ce mai înainte alege repede o direcţie avantajoasă pentru atac.

Se recomandă repeziciune în pregătire şi execuţie, căutându-se a axa majoritatea mijloacelor pe direcţia aleasă ‹atac pe direcţie›.

Dacă operaţiunea reuşeşte, Grupul are prilej să stabilească situaţa inamicului şi să informeze asupra lui.

Dacă operaţiunea nu reuşeşte, Grupul nu persistă în ideia atacului, deoarece nu poate căuta rezultate prin durata acţiunei, rămâne în contact cu inamicul, informează, ţine puncte tari şi aşteaptă sosirea avangărzei.

In faţa unui inamic în mişcare, după luarea contactului menţine acest contact şi caută apoi a produce inamicului prin foc pierderi şi a-l hărţui cât mai mult prin mişcări întârzietoare, combinate cu acţiuni de atac.

In cazul unui inamic în poziţie, la venirea infanteriei informează asupra organelor de foc inamice, zonele bătute, intenţiunile inamice, informaţiuni dela prizonieri sau locuitori, etc. Luarea contactului, din lipsă de forţe a grupului, în general va fi de suprafaţă — fără adâncime.

La intrarea infanteriei în luptă, Grupul îi oferă elementele necesare, se pune sub ordinele sale pentru cercetarea prin luptă şi aşteaptă dispoziţiuni pentru a ieşi din luptă, de obiceiu după căderea nopţei şi a merge la altă misiune. Eventual Grupul poate să fie pus sub ordinele unui Regiment de infanterie sau al unui Detaşament şi să continue a rămâne în luptă câteva zile după care urmează să fie retras cu ocazia unei eventuale regrupări.

In atac, Grupul poate ocupa o porţiune secundară din sector, cu misiunea de a fixa, în timp ce marea unitate va executa atacul principal pe restul porţiunei din front.

În cazul că Divizia sau Corpul de Armată, are de executat o manevră largă de învăluire sau de întoarcere, Grupului de Cercetare îi revine misiunea de a-i face siguranța flancului descoperit.

Tot pe timpul atacului, Grupul poate rămâne în rezervă și când pe anumite porțiuni de front operațiunea ia o desvoltare favorabilă, el este adus cât mai aproape de unitățile primului eșalon, cu scopul de a fi în măsură, în orice moment, să treacă la urmărire.

Localitățile cucerite cu alte trupe, pot fi lăsate Grupului de Cercetare pentru curățire; această operațiune se execută repede și în timp scurt, după care se instalează Garnizoane, iar Grupul revine în dispozitiv.

Pentru *urmărire* Grupul depășește unitățile de infanterie la ordin.

Comandanții unităților din prima linie, depășite, furnizează Grupului toate informațiile ce posedă, cu scopul de a oferi în cât mai bune condițiuni, cât mai multe elemente necesare îndeplinirii misiunei.

In totdeauna acționează pe direcție principală și pune stăpânire rând pe rând pe liniile și punctele importante ale terenului.

Incă dela începutul urmărirei, Grupul trebue să caute golurile în dispozitivul inamic, pentru a se putea infiltra și dirija spre grosurile sale.

In urmărire va căuta să pătrundă adânc în dispozitivul inamicului, nu se va lăsa antrenat de ariergăzile sale și va căuta să-l pună în derută; interceptarea drumurilor de retragere prin ocuparea punctelor obligate de trecere și ocuparea de capete de pod, sunt obiectivele cele mai importante în urmărire.

Urmărirea este misiunea dela care Grupurile de Cercetare pot obține cele mai frumoase rezultate și zile de adevărată glorie.

In urmărire va trebui să se întrunească Grupurile de Cercetare ale Diviziilor cu cel al Corpului de Armată — eventual și cu alte întăriri, în special artilerie, — pentru a constitui un detașament de urmărire puternic, pus sub comanda Comandantului Grupului de Cercetare de Corp de Armată și care va opera hotărât și adânc în fața întregei zone de acțiune a Corpului de Armată, numai dela astfel de Detașamente puternice putându-se aștepta rezultate importante și chiar decisive în urmărire, altfel

Grupurile neîntărite sau necuplate sunt prea slabe pentru acțiuni importante în urmărire.

Este de amintit, că ori de câte ori Grupul de Cercetare de Corp de Armată operează sub ordinele unei Divizii, este bine, dacă este posibil, ca Divizia să-i pună la dispoziție și Grupul de cercetare propriu, pentru a se creia o forță puternică, constituită din unități cu aceleași proprietăți.

Din punct de vedere al organizării și dotării, necesitatea unei corelații între Grupurile de Cercetare de Corp de Armată și Divizii se impune continuu studiului, pe considerațiunea că foarte des ele se înfrățesc, pentru a se prezenta într'un tot câmpului de luptă.

B) Lupta defensivă

In apărare Grupurile de Cercetare pot fi întrebuințate în următoarele misiuni:

— acoperirea unui flanc descoperit,

— supravegherea pe fronturi largi, în special înapoia obstacolelor (râuri, bălți, regiuni mlăștinoase, pe coasta mărilor, etc.)

— legătura între două mari unități,

— umplerea unui gol,

— sprijin rapid de foc,

— contra atac pentru restabilirea unei situații,

— contra atac pentru despresurarea unei unități încercuite,

— eșirea din încercuire,

— în rezervă.

In retragere și în lupta întârzietoare, Grupul de Cercetare acționează în misiuni de ariergardă, informând asupra progresiunei inamicului și asupra intențiilor sale.

Pe anumite linii de teren, pe care marea unitate urmează să organizeze apărări temporare, Grupurilor de Cercetare trebue să li se indice direcții de retragere și semnale de identificare, pentru a nu suferi efectele focurilor trase din poziția amică.

Pe timpul defensivei, Grupul de Cercetare de Corp de Armată este deseori afectat — pe timp limitat — Diviziilor din linie. In această situație este normal ca Diviziile să se gândească a scoate maximum de contribuție și deci de profit dela această unitate. Ori această realitate repetându-se pe drumul misiunilor pe care Grupul de Cercetare de Corp de Armată le execută în folosul Diviziilor, în mod firesc se va obține pulverizarea prea gră-

bită a forţelor acestor grupuri. Preîntâmpinarea unor astfel de situaţii obligă Comandamentele de Corp de Armată să vegheze la întrebuinţarea Grupurilor de Cercetare de către Divizii.

Divizarea Grupurilor din necesităţi operative, atât în ofensivă cât şi în defensivă, satisface poate unele necesităţi de moment însă fărămiţează unitatea şi prejudiciază asupra întregului puterii combative.

Se va urmări deci a se păstra tot timpul valoarea întreagă organică a grupului.

In spatele frontului

In deosebire de războiul trecut, astăzi apar pentru Grupurile de Cercetare misiuni destul de interesante, dar şi pline de riscuri, în spatele frontului.

Aceste misiuni le revine pentru motivul că reclamă multă repeziciune şi îndrăzneală în executarea lor.

Necunoscute nouă până în prezent, aceste misiuni sunt:

- lupta contra trupelor debarcate din avion,
- lupta contra partizanilor,
- curăţirea unor anumite zone de paraşutişti sau partizani,
- curăţirea zonelor păduroase, cucerite prin manevre, de resturile trupelor inamice,
- paza unei căi ferate contra acţiunilor de partizani.
- paza drumurilor contra acţiunilor teroriste.

Toate aceste misiuni revin Grupurilor călări pe baza mobilităţei şi vitezei lor, ele putând să intervină repede în orice teren şi pe orice anotimp. După îndeplinirea misiunilor de acest ordin, Grupurile pot fi recuperate repede, revenind din nou în linie la dispoziţia marilor unităţi, în vederea operaţiunilor.

* * *

Faţă de trecut se constată că în războiul actual, Grupurilor de Cercetare călări le revin misiuni mult mai variate şi destul de numeroase.

Nevoile câmpului de luptă au impus Comandamentelor să nu ţină seamă de insuficienţa puterei de foc a Grupurilor şi să le trimită la misiuni, de multe ori incompatibile cu forţa lor combativă.

Cu toate acestea Grupurile de Cercetare au înfruntat greutăţile şi lipsurile, împlinindu-le cu forţa lor morală, de obiceiu

excedentară la cavalerie şi au dus totdeauna la bune rezultate misiunile primite.

Prin demunirea de Grupuri de Cercetare, ce s'a dat acestor Crupuri Călări, s'a urmărit a se arată că aceasta va fi misiunea lor principală.

Cum însă din practica războiului actual s'a văzut că misiunile principale ale acestor Grupuri sunt «lupta şi siguranţa» şi în mod cu totul rar «cercetarea», credem că ar fi cazul a se revedea denumirea lor, pentru a nu exista un dezacord între misiune şi numele lor.

II.

GRUPUL DE CERCETARE MOTORIZAT

Organizarea şi rolul Grupului

Motorul, — studiat în decursul timpului de conducerea şi organizarea militară, cu scopul de a i se putea recunoaşte calitatea de mijloc de luptă, ne-a confirmat în actualul război că poate să întrunească cele două mari proprietăţi cerute de nevoile câmpului de bătălie: «puterea şi viteza».

Technica a pus la dispoziţia armatelor terestre o serie întreagă de mijloace motorizate, care fiecare vin să se prezinte cu o anumită valoare în ceiace priveşte raportul dintre putere şi viteză.

Din experienţa războiului actual s'a văzut necesitatea continuă a realizării întrunirei într'o măsură cât mai ridicată, la fiecare din mijloacele motorizate oferite câmpului de luptă, a celor două noţiuni: «puterea de distrugere şi viteză de pătrundere».

Misiunea de cercetare a venit să pretindă şi ea, încă dinaintea războiului, motorul, pentru a încerca rezultate mai bune decât cele obţinute până atunci, cu mijloacele cunoscute.

Armata germană ca urmare a adoptării doctrinei ofensive fulgerătoare, vine să satisfacă cererea cercetării şi organizează chiar înainte de anul 1933 ‹data apariţiei repulamentului «Truppenführung»› Grupurile de Cercetare Motorizate, ele purtând numele de «Aufklärungs Abteilung».

După marea unitate la care se găsesc subordonate, se cunosc următoarele feluri de Grupuri de Cercetare:

— independente ‹la dispoziţia Armatelor›,

- ale Marilor Unităţi de cavalerie,
- ale Diviziilor Blindate.

In principiu, orice Grup de Cercetare motorizat cuprinde:

a) Un element de cercetare (autoblindate);

b) Un element de foc şi izbire (motociclişti sau purtaţi);

c) Un element de legătură şi transmisiuni (radio);

d) Un element pentru reaprovizionări (carburanţi, alimente).

Elementul de cercetare este format din una sau două companii de autoblindate compuse din aproximativ 25 sau 50 de maşini blindate de diferite categorii. Ele sunt organizate pe plotoane — în general 3 — din care, pentru procurarea informaţiunilor, se organizează numărul de patrule de cercetare.

Elementul de foc şi izbire este constituit din una la două companii de motociclişti, — fiecare a trei plotoane de motociclişti şi o grupă de mitraliere, — şi o companie de armament greu purtată, compusă la rândul ei dintr'un ploton tunuri anticar (3—4 piese), un ploton tunuri infanterie (2 piese de 75 mm.) şi un ploton pionieri.

In total cele 2 sau 3 companii dispun de:

- 18—(36) puşti mitraliere,
- 2—(4) mitraliere,
- 6 aruncătoare (50 mm.)
- 4 tunuri a. c.
- 2 tunuri 75 mm.

Elementul de legătură şi transmisiuni, este compus dintr'un ploton de transmisiuni, cu aproximativ zece posturi radio, de bătăi variabile (la companiile de blindate se mai găsesc şi alte posturi de radio instalate pe maşinile blindate) şi un număr redus de telefoane şi cablu.

Elementul de aprovizionare. La fiecare companie se găseşte un tren de luptă şi un tren regimentar. In afara lor mai există şi aşa zisa «coloană uşoară», care îndeplineşte rolul de aprovizionare pe întreg grupul.

Secţia de depanaj există la fiecare companie, în plus una pe întreg grupul.

Din organizarea Grupului de Cercetare motorizat german, se poate constata că el este o unitate care are posibilitatea să execute acţiuni repezi şi în forţă, având toate elementele necesare procurării şi transmiterii informaţiunilor dela distanţe mari. Este deci un organ ce poate fi pus cu folos în serviciul «Cercetării».

Cercetarea strategică luată după regulamentul conducerii trupelor ar urma să fie deservită de marile unităţi de cavalerie şi de Grupurile de Cercetare Motorizate independente.

Prescripţiunile regulamentare au avut însă de suferit modificări radicale, în urma experienţelor făcute în acţiunile actualei campanii, care au stabilit că cercetarea strategică nu se mai poate executa decât de aviaţie şi de anumite mijloace specializate ca agenţi, transmisiuni, presă străină, etc.

Diviziile de Cavalerie nu mai pot primi astăzi misiuni de cercetare strategică. Raza lor de acţiune şi viteza lor, nu mai sunt suficiente pentru a putea oferi repede informaţiuni din câmpul strategic adică dela depărtări mai mari de 100 Km...

Marile Unităţi de Cavalerie au deci ca misiune principală în prezent participarea la bătălie.

Grupurile de Cercetare motorizate independente nu vor putea nici ele să facă cercetarea strategică, deoarece în războiul modern nu se mai pot creia spaţii adânci şi libere înainte de bătălie şi după bătălie, în care să se dea ocazii de executarea cercetării strategice.

Nevoia stăpânirei datelor în câmpul strategic impune Armatelor să ceară Grupurilor Independente informaţiuni care se găsesc numai la distanţe mari, în medie la 150 Km.

Ţinând seama că reacţiunea în războiul actual s'a dovedit a fi foarte promptă, iar perdelele defensive suficient de puternice, Grupurile independente nu-şi vor putea îndeplini misiunea lor de cercetare strategică, ele rămân să execute misiunile de cercetare în câmpul tactic.

Oricare ar fi felul Grupurilor de Cercetare Motorizate, credem că ele execută cercetarea tactică în sprijinul marilor unităţi cărora le sunt subordonate.

In ceiace priveşte eşaloanele ce întrebuinţează aceste Grupuri, este de observat că numai Armata, Diviziile de Cavalerie şi Diviziile Blindate sunt marile unităţi cărora le sunt afectate astfel de Grupuri motorizate.

Din această distribuire se poate trage următoarele concluziuzi:

— *Armata* este eşalonul care are nevoie de un organ de cercetare repede şi puternic cu scopul de a obţine, atunci când i se vor oferi situaţiuni prielnice, informaţiuni privind grosul inamicului (mişcări, intenţiuni) aceasta pentru a-şi conduce manevra sa şi a-şi pune forţele în siguranţă.

In acest caz Grupul motorizat apare ca un factor al cercetării tactice, capabil a procura informaţiuni în mod rapid.

— *Diviziile de Cavalerie* dovedind o putere de informare foarte redusă prin unitățile lor hipo, a fost necesar să li se afecteze Grupuri Motorizate.

La fel în misiunea de urmărire, caracteristică Diviziilor de Cavalerie, Grupurile Motorizate vin să impună rapiditatea și impetuozitatea necesară acestor operațiuni.

— *Diviziile Blindate* au nevoie de aceste grupuri ca elemente precursoare necesare cercetării, recunoașterilor, incursiunilor și acțiunilor repezi, premergătoare operațiunilor grosului.

In operațiunile armatelor germane, ce s'au desfășurat în ultimele campanii, Grupurile de Cercetare Motorizate și-au găsit cu prisosință întrebuințarea, contra unor armate surprinse în mobilizarea lor, în fața unui inamic desorganizat prin lovituri repez și repetate și în războiul de mișcare.

Rolul Grupului este ca, precedând grosul marei unități la distanță ce variază după misiune, să acționeze cu viteză, îndrăsneală și spirit agresiv, pentru a desorganiza și deruta inamicul, a obține informațiuni și a face în același timp și siguranța marei unități în folosul căreia operează.

Ele trebue să lucreze ca adevărate săgeți, trimise în câmpul și dispozitivul adversarului, constituind un mijloc prețios pentru acțiunile de forță pe direcții, incursiuni, recunoașteri și cuceriri repezi de puncte tari (localități, defilee, observatoare, etc.)

Pot opera izolat, au putere de pătrundere și distrug rezistențele prin masă și foc. In compunerea lor au unități cu care cercetează, isbesc, luptă și manevrează.

In general nu pot cerceta zone, ci numai direcții sau regiuni limitate. Nu se pot mișca în terenuri mlăștinoase sau în cele barate de râuri. Sunt legate de comunicații și în parte și de condițiunile atmosferice.

Armata română, în campania din Rusia, a avut ca reprezentant al cercetării motorizate, Escadronul Motomecanizat al Diviziilor de Cavalerie, în afară de Grupul Div. Blindate.

In compunerea acestei unități existau:

— două plotoane Care de luptă R. 1,

— un ploton motocicliști,

— o grupă anticar,

— o grupă transmisiuni,
— tren de luptă şi tren regimentar.

Elementul de cercetare era reprezentat prin cele două plotoane de Care de luptă R. 1, care acţionau în patrule de două la trei Care, întărite câte odată şi cu mijloace suplimentare (o grupă motociclişti cu post radio, un tun anticar).

Aceste patrule executau sonde cu obiective limitate, pentru obţinerea informaţiunilor.

Patrulele neîntărite se trimiteau în general la limita orizontului vizibil (2—3 Km.) din cauza lipsei mijloacelor anticar şi a celor de transmisiuni la Carele R. 1.

Patrulele întărite cu motociclişti, mijloace de transmisiuni şi câte un tun anticar, puteau fi trimise la distanţe variind între 10—20 Km.

Elementul de izbire şi manevră, îl forma plotonul de motociclişti şi Grupa Anticar cu 12 puşti mitraliere, un aruncător şi două tunuri anticar, ceiace reprezenta o insuficientă putere de izbire necesară satisfacerei nevoilor de informaţii.

Elementul de legătură şi transmisiuni era compus dintr'o grupă transmisiuni cu un post radio „G", un telefon şi trei agenţi solo.

Elementul de aprovizionare şi depanaj era constituit dintr'un tren de luptă şi tren regimentar care aveau în compunerea lor toate elementele necesare satisfacerii acestor nevoi.

Din cauza organizării sale reduse, escadronul mecanizat nu a putut face faţă singur grelelor misiuni ce i-au revenit ca organ de cercetare şi siguranţă al marei unităţi de cavalerie.

Din acest motiv el a fost *obligat sau să lucreze cu Regimentul de Cavalerie purtat*, intrând deseori sub ordinele sale pentru a-i furniza informaţiuni şi a juca astfel rol de siguranţă, sau *să fie întărit cu 2—3 plotoane purtate*, în maşini de captură, cum au procedat deseori Diviziile Corpului de Cavalerie.

Se pare că *experienţa războiului în Rusia a dovedit lipsuri în organizarea şi dotarea acestor unităţi*, Comandamentul fiind nevoit să le dea o nouă organizare necesară independenţei rolului lor şi satisfacerei în bune condiţiuni a misiunilor de cercetare, siguranţă şi luptă.

MISIUNILE
GRUPULUI DE CERCETARE MOTORIZAT

Misiunile de cercetare impun o superioritate combativă Grupului de Cercetare, pentruca prin aceasta să poată pune în inferioritate acţiunea de acelaş gen a inamicului şi să obţină siguranţa necesară mişcărilor grosului.

Superioritatea se obţine atât prin organizarea şi dotarea cu suficiente mijloace a Grupurilor Motorizate cât mai ales prin spiritul ofensiv ce trebue să stăpânească din plin interiorul psihic al unităţilor.

Grupurile de Cercetare Motorizate ale Armatelor vor executa cercetarea operativă. Ele primesc misiuni dela Armatele la dispoziţia cărora sunt puse.

Obiectivul de cercetat, regiunea şi distanţa la care sunt trimise, în faţa trupelor, depind de situaţie.

Grupurile de Cercetare Motorizate ale Diviziilor Blindate, Diviziilor Motorizate sau Diviziilor de Cavalerie, primesc misiuni dela Diviziile sub ordinele cărora lucrează şi procură Comandamentelor respective informaţiunile necesare conducerei şi luptei Diviziilor.

Distanţa la care lucrează este în funcţie de situaţie şi mai ales de misiune.

Comandantul Grupului este acela care ordonă execuţia cercetărei şi care trimite patrulele.

Tăria şi compunerea patrulelor depind de misiune şi de teren. Tăria lor nu trebue să întreacă necesarul cerut de îndeplinirea misiunei. Ele trebuesc să fie compuse totdeauna din cel puţin două vehicole dintre care unul obligatoriu cu radio.

Există următoarele feluri de patrule:

— Patrule grele ‹autoblindate grele›,

— Patrule uşoare ‹autoblindate uşoare›,

— Patrule întărite ‹autoblindate întărite cu motocicliști, pionieri sau alte elemente din compunerea Grupului›.

— Patrulele de motocicliști de tăria unei semi grupe ‹două moto ataş› până la una grupă.

Departe de inamic se vor trimite în general numai patrule slabe şi în număr redus, misiunea lor va fi de a descoperi prezenţa inamicului sau de a lua contactul cu un inamic semnalat pe alte căi informative, în acest caz va fi suficient a se cerceta drumurile şi căile de comunicaţii mai principale.

In cazul unui inamic descoperit, pentru a se preciza care sunt forţele sale şi atitudinea sa patrulele trebuesc înmulţite şi întărite.

Pe timpul cercetărei este inutil a se angaja Grupul în lupte nefolositoare, care ar putea să-l împiedece de a-şi continua misiunea.

In afara informaţiunilor despre inamic cercetarea tactică, ca şi aceia de luptă, trebue să informeze pe Comandant şi asupra stării itinerariilor şi anume:

- Sunt ele viabile?
- Au podurile distruse de inamic?
- Sunt întrerupte de baraje?
- Starea instalaţiilor de transmisiuni lăsate de inamic (oficii poştale, gări, etc.)

Când activitatea de cercetare încetează, Grupurile vor folosi ocaziunile favorabile pentru a ataca inamicul şi a-i provoca pierderi. Se pot obţine succese ducându-se acţiuni chiar şi în contra unui inamic superior dacă se va folosi mobilitatea de care se dispune, acţiunile rapide pot compensa de multe ori inferioritatea.

Mobilitatea îngăduie de multe ori Grupului, atacuri cu obiectiv limitat în contra aripei, a flancului sau a spatelui inamic.

Realizarea surprinderei, atacuri date repetat din diferite puncte, acţiuni repezi şi în forţă, cu scopul de a distruge fracţiuni slabe inamice izolate, executări de contraatacuri, rezervă mobilă, sunt toate misiuni născute din mobilitatea şi viteza acestor unităţi.

De obiceiu Grupul atacă din mişcare putând manevra cu îndrăsneală cu o parte din forţe.

In cazul unui inamic instalat în apărare se întrebuinţează în atac forţele întrunite şi prin surprindere, pentru a se obţine un succes cât mai repede, de multe ori, se renunţă la rezerve. Măsurile pregătitoare de luptă trebuesc executate totdeauna în ritm accelerat, renunţându-se de cele mai multe ori la ocuparea metodică a bazei de plecare la atac.

In execuţia atacului se va face deosebire dacă atacul se execută în contra unui punct tare de teren, stăpânit de inamic sau în contra unei linii ocupate de inamic.

In primul caz, folosindu-se mobilitatea unităţei, se va urmări debordarea rezistenţelor inamicului şi apoi distrugerea lor. Autoblindatele sunt apte pentru a executa atacuri prin surprindere contra flancurilor şi a spatelui inamic.

In al doilea caz, în contra unei linii ocupate de inamic,

Comandantul Grupului își va întruni forțele pentru a obține o străpungere într'un singur loc. Se va renunța la tatonarea punctelor favorabile străpungerei, dacă prin aceasta inamicul ar fi făcut atent asupra intențiunilor noastre.

Străpungerea unei poziții inamice puternic apărate nu se va putea executa decât întărindu-se Grupul.

In caz că atacul dat nu progresează, este recomandabil să se înceteze lupta și folosindu-se viteza, să se reia atacul în alt loc.

Toată iscusința Comandantului Grupului este de a-și da seama cât mai de vreme, dacă o acțiune de străpungere poate reuși, în caz contrariu, trebue să renunțe la ea înainte de a-și fi angajat forțele, care odată angajate cu greu se mai pot desprinde, pentru a întreprinde străpungerea în alt loc.

Grupurile de Cercetare motorizate sunt unitățile care se pretează în mod deosebit la urmărirea unui inamic bătut de grosul forțelor.

Grupul este adus în imediata apropiere a frontului pentru a fi în măsură a depăși trupele atacului în momentul când inamicul este bătut și începe retragerea.

Urmărirea trebue executată folosind la maximum viteza, în scopul de a devansa pe inamic și a-i tăia retragerea, cucerind anumite linii de comunicații.

In cazul când urmărirea nu poate fi dirijată spre flancul inamicului pentru a-l depăși, sau dacă drumul spre acel flanc este prea lung, atunci Grupul va fi obligat să străpungă.

Direcția în care se urmărește, trebue să fie aleasă în așa fel, încât să se poată executa simultan și cercetarea inamicului care se retrage. Felul de acțiune va fi același ca și la Grupurile Hipo.

Atitudinea inamicului poate obliga Grupul să treacă temporar în apărare sau chiar în acțiune întârzietoare.

Este de recomandat, ca pe timpul unei apărări de mai lungă durată, Grupul să rămână în rezervă, pentru a fi întrebuințat în pararea debordărilor inamicului, în oprirea inamicului pătruns în poziția principală, sau în respingerea lui prin contra atacuri.

Acțiunea întârzietoare constitue apărarea care corespunde caracteristicilor acestei unități. In acest caz liniile de apărare trebuesc alese și sprijinite pe fâșii de teren care să facă imposibile sau să îngreueze atacurile Carelor de Luptă.

Autoblindatele vor fi în măsură a executa pe timpul acestor

acțiuni de întârziere sprijinul de foc, iar în contra unui inamic mai slab chiar contra atacuri.

Pe timpul descleșterei de inamic autoblindatele vor rămâne ultimul element de contact.

In cazurile speciale Grupul poate fi întrebuințat la trecerea cursurilor de apă, pentru a întări unitățile în capetele de pod. Dacă râul nu este prea mare și are fundul nisipos autoblindatele vor trece prin apă, iar motocicletele pe saci plutitori sau alte mijloace improvizate.

Pe timpul luptei contra pozițiilor fortificate Grupul va fi păstrat de obiceiu în rezervă, gata a fi aruncat în breșa deschisă de trupele atacatoare.

In general pe timp de ceață și de noapte această unitate nu va fi întrebuințată. Dacă totuși are o misiune de luptă ea va fi debarcată de pe mașini și va păstra cu acestea o legătură strânsă. Mașinele vor fi adăpostite, pentruca atunci când se ridică ceața sau întunerecul, să nu fie expuse vederilor și focurilor inamicului.

Localitățile și pădurile în general vor fi ocolite. Grupul va surprinde pe inamic prin atacuri laterale sau din spate.

In ceiace privește misiunile în spatele frontului, parte din ele revin deopotrivă Grupurilor de Cercetare Motorizate ca și Grupurilor de Cercetare Călări.

Lupta contra trupelor debarcate din avion și contra partizanilor se poate executa în bune condițiuni de Grupurile de Cercetare Motorizate ținându-se seama de mobilitatea lor.

Curățirea zonelor păduroase și muntoase de partizani sau de resturile trupelor inamice, cât și paza căilor ferate și a drumurilor contra acțiunilor de teroriști sau de partizani se pot atribui numai Grupurilor Călări, care prin însușirile lor, pot să le execute în foarte bune condițiuni.

GRUPUL DE CERCETARE IN PARTE MOTORIZAT

Organizare și rol

Grupul de Cercetare în parte motorizat se întrebuințează în Armata Germană de către Diviziile de Infanterie.

Este de arătat că în armata germană Corpurile de Armată nu dispun organic de un Grup de Cercetare, ele putând primi în anumite cazuri aceste unități ca întărire.

Organizarea unui astfel de Grup de Cercetare Divizionar poate fi următoarea:

- Grup de Comandă (Plotonul de transmisiuni este motorizat).
- Un Escadron călare (trenul de luptă cu tracțiune hipo).
- Un Escadron de Ciclişti care are şi o grupă de mitraliere (două piese).
- Un Escadron de Armament greu motorizat (1 ploton tunuri de însoțire, 1 ploton tunuri anticar, 1 ploton autoblindate, 1 ploton aruncătoare mijlocii şi 1 ploton mitraliere).
- Trenul de luptă şi trenul regimentar (motorizate).

Escadronul călare este unitatea ce oferă patrulele călări, iar Escadronul de ciclişti împreună cu Escadronul de Armament greu constitue puterea la dispoziția Comandantului, necesară acțiunilor de forță ce sunt cerute pe timpul executării diferitelor misiuni.

Escadronul călare din compunerea acestui Grup de Cercetare în parte motorizat, datorită vitezei reduse (8 Km. la oră), micşorează mult viteza de marş a Grupului, care prin Escadronul de Ciclişti ar putea să fie ridicată la 15–18 Km. la oră dar numai pe şosele bune şi în anumite anotimpuri, iar prin Escadronul de Armament greu motorizat până la 40 Km. la oră.

Lipsa unor viteze comparabile în cadrul unităților Grupului în parte motorizat, vine să creieze unele dificultăți care se pare că trebuesc să fie admise şi primite atâta timp cât producția industriilor de război nu poate satisface în întregime cerințele în autovechicule ale Grupurilor de Cercetare.

In fața acestei situații, armate cu posibilități industriale mai mari au trebuit să accepte o organizare şi o dotare cu lipsuri şi deci cu dificultăți la Grupurile de Cercetare Divizionare.

Credem că dacă s'a admis ca lipsurile să revină Grupurilor Divizionare, aceasta s'a făcut şi din considerațiunea că misiunea de cercetare tactică în cadrul Diviziei de infanterie şi-a pierdut din însemnătatea sa, pe temeiul observațiunilor făcute la capitolul Grupul de Cercetare călare.

Unitatea astfel organizată poate îndeplini suficiente misiuni datorită vitezei, mobilității şi puterii ei de foc.

Lipsa din ultimul timp a cailor, ca o consecință a războiului

actual şi existenţei în anumite ţări europene a unor reţele moderne de drumuri, a făcut să se creieze unităţile de ciclişti care vin să dea un randament mulţumitor.

Formaţiunile de ciclişti ce sunt întrebuinţate în armata germană sunt considerate drept unităţi rapide ‹viteză medie 15 Km. la oră, etapă normală 80 Km., maximă 120 Km.›

Deseori aceste unităţi vor fi întrebuinţate pentru cucerirea repede a unor puncte importante din apropierea comunicaţiilor, în care scop vor fi întărite cu armament greu.

Purtarea bicicletelor pe camioane, după ce unitatea a descălecat şi se află în luptă, oferă o independenţă mărită unităţilor de ciclişti.

Viteza de marş depinde de starea drumurilor, de teren, de anotimp, de condiţiunile atmosferice şi de numărul de ore al zilei.

Escadronul de ciclişti împreună cu Escadronul greu formează, în cadrul Grupului de Cercetare divizionar în parte motorizat, sprijinul patrulelor călări, când este posibil se dau şi patrule de ciclişti.

In luptă Escadronul de ciclişti se întrebuinţează după principiile luptei infanteriei.

Descălecarea pentru lupta pe jos se poate executa în două feluri:

— Cu bicicletele mobile ‹conduse la mână›.
— Cu bicicletele imobile ‹aşezate în autocamioane›.

Primul caz se execută atunci când lupta cere o organizare de forţe reduse şi o repede deplasare spre înainte a bicicletelor a mână, prezintă dezavantajul că puterea de luptă a unităţii descălecate este redusă la jumătate.

In cazul al doilea, întregul efectiv descalecă şi bicicletele se ransportă cu autocamionul.

Fixarea pe biciclete a armelor, a puştilor mitraliere şi a aruncătoarelor uşoare este astfel făcută încât ele pot fi întrebuinţate imediat, la fel şi muniţia este repede la dispoziţia luptătorilor.

Rolul Grupului de Cercetare în parte motorizat este de a lua parte la luptă, a face siguranţa şi a executa când este cazul cercetarea.

MISIUNILE GRUPULUI DE CERCETARE DIVIZIONAR IN PARTE MOTORIZAT

In cercetare Grupul, fără grabă, trebue să-şi ia un avans în faţa Diviziei, patrulele călări şi de ciclişti trebuesc să aibă un avans suficient (în nici un caz sub o oră şi jumătate), pentru a avea timp să se informeze.

Numărul patrulelor de trimis este în funcţie de cerinţele situaţiei. Se vor asigura supravegherea comunicaţiilor principale din zonă.

Patrulele călări se pot mişca şi în afara drumurilor, pot străbate terenuri impracticabile şi pot trece cursurile de apă. Ele sunt independente de teren, de starea timpului sau de aprovizionări. Viteza de marş şi capacitatea de marş sunt limitate.

Patrulele de ciclişti au, în regiuni cu o reţea de comunicaţii bună şi la o stare atmosferică favorabilă, o viteză de marş şi o capacitate de marş, superioară patrulelor călări.

Pe drumurile de Care şi când starea atmosferică este nefavorabilă, viteza cicliştilor scade chiar sub aceia a unui om pe jos.

In cadrul Grupului existând şi un ploton de autoblindate, se va putea da după caz şi patrule de autoblindate.

Patrulele călări sau de ciclişti mai importante pot primi posturi de radio portative pentru transmiterea ştirilor. Siguranţa pe timpul marşului va fi făcută de Escadronul călare, iar siguranţa în staţionare va fi făcută, în general, de Escadronul de Ciclişti.

In lupta de întâlnire avantagiile pe care le oferă Grupului viteza unităţilor sale se pare că-i dă posibilitatea unei bune întrebuinţări.

In ofensivă, atacul prin surprindere pe o direcţie favorabilă va fi misiunea de preferat a Grupului.

In apărare Grupul va fi întrebuinţat în special ca rezervă mobilă de foc în mâna Comandantului Diviziei.

Aceasta credem că va fi situaţia cea mai frecventă în care se va găsi Grupul Divizionar în parte motorizat, deoarece datorită vitezei şi puterei de foc poate fi întrebuinţat în situaţii critice, pentru a umple repede un gol în contra atacuri, etc.

Ca şi Grupul de Cercetare călare, Grupul în parte motorizat datorită lipsei puterei de izbire şi de pătrundere, va trebui să fie întrebuinţat în luptă mai mult ca o unitate mobilă de intervenţie repede în folosul unităţilor din linie în toate fazele luptei, fără a i se cere eforturi de durată în timp.

Angajarea lui pe mai multă durată și în situații grele îi epuizează forțele și proprietatea mișcării și nu mai poate fi întrebuințat în acțiuni în care mobilitatea sa poate folosi.

CONCLUZIUNI

Cercetarea urmărește să procure și să transmită repede cele mai bune informațiuni, dela care Comandamentele să tragă cele mai juste concluziuni asupra posibilităților inamicului, iar Comandanții - prin ele - să poată lua hotărârile cele mai logice și deci să realizeze manevre dela care să se obțină rezultate maxime.

După spațiul ce ne separă de inamicul de cercetat și după eșalonul de servit se pot distinge următoarele feluri de cercetare:

- cercetare strategică,
- cercetare tactică,
- cercetare de luptă.

Pe lângă acestea, mai avem și o cercetare executată de mijloace speciale (agenți, mijloace de transmisiuni, presă, etc.).

- *Cercetarea strategică* are drept scop de a culege informațiuni cerute de eșaloanele strategice: Comandamente de Armate și Grupuri de Armate.

După regulamentele în vigoare Cercetarea strategică este aeriană și terestră, iar mijloacele folosite de această cercetare sunt:

1. Escadrilele de cercetare ale Armatelor și Grupurilor de armată.

2. Grupurile de Cercetare motorizate,

3. Marile unități de Cavalerie.

Ținând seama de apariția în actualul război a marilor unități motorizate și blindate care pot interveni în bătălie cu mare rapiditate dela distanțe mari, cercetarea strategică și-a întins câmpul activității la distanțe ce trec dincolo de 150 km.

In interiorul acestor distanțe, pătrunderea mijloacelor terestre este extrem de grea deoarece perdelele defensive ale inamicului sunt destul de tari și nu se lasă străpunse.

Pe dealtă parte posibilitățile de reacțiune ale inamicului contra mijloacelor de cercetare terestre sunt așa de numeroase și de prompte încât misiunea este de cele mai multe ori de nerealizat.

Faţă de această situaţie Diviziile de Cavalerie nu mai pot primi astăzi misiuni de cercetare strategică, decât în cazuri cu totul excepţionale, raza lor de acţiune şi viteza lor nu mai sunt suficiente pentru a culege informaţiuni din câmpul strategic.

Grupurile de Cercetare motorizate independente au puterea de pătrundere şi pot distruge rezistenţele inamicului pentru a căuta informaţiuni însă în nici un caz la depărtările cerute de nevoile actuale strategice, pentru aceasta credem că practic, activitatea lor se va mărgini la satisfacerea nevoilor de cercetare mai mult în câmpul tactic, decât în acel strategic.

Aviaţia prin posibilităţile sale largi de acţiune — afirmate în mod strălucit în actualul război — vine să înlocuiască insuficienţele de acţiune ale mijloacelor terestre şi să ia asupra sa satisfacerea nevoilor informative strategice.

Agenţii informatori în spatele inamicului şi mijloacele de transmisiuni specializate au obţinut în războiul modern să desfăşoare o activitate plină, care completează şi uneori înlocuieşte, la nevoie, acţiunea informativă strategică a aviaţiei.

Cercetarea tactică are drept scop să procure informaţiile necesare eşaloanelor tactice (Divizii şi Corpuri de Armată).

Ea este deasemeni:

- aeriană
- terestră.

Cercetarea tactică aeriană este executată de escadrilele de observaţie ale Corpului de Armată.

Ea se execută în adâncime până la limita fixată de Armată.

Cercetarea tactică terestră este efectuată de:

— Grupurile de Cercetare de Corp de Armată (moto sau hipo)

— Grupurile de Cercetare ale Diviziilor de infanterie, cavalerie, blindate şi motorizate.

Grupurile de Cercetare călări, având o putere de foc redusă şi o rază mică de acţiune, nu au putut executa decât misiuni de luptă şi de siguranţă în acest război, ele rămân să fie întrebuinţate ca unităţi mobile, în numeroase misiuni în care vor fi foarte folositoare marilor unităţi, în orice caz foarte rar în cercetare.

Grupurile de Cercetare motorizate au toate posibilităţile de a îndeplini misiunile de cercetare în folosul marilor unităţi cărora le sunt afectate.

Ele vor opera ca adevărate săgeți, cu viteză, spirit agresiv și mare îndrăsneală, pentru a obține informațiuni care pe deoparte vor servi hotărîrilor Comandanților, iar pe de altă parte vor veni să pună în siguranță marile unități în folosul cărora operează.

Cercetarea de luptă este executată:

- de toți comandanții,
- de toate armele.

Comandanții fac cercetarea de luptă prin observarea personală a câmpului de luptă și prin observatori destinați de ei în acest scop.

Armele iau parte la cercetarea de luptă astfel:

- Infanteria și Cavaleria prin patrulele de luptă și prin incursiunile ce le fac în poziția inamică.

- Artileria prin observatorii săi terestrii și prin secțiile de reperaj prin sunet.

- Pionierii prin aflarea câmpurilor de mine și a barajelor de tot felul, întinse de inamic.

- Transmisiunile prin studiul traficului radio al inamicului și prin ascultări pe rețeaua lui telefonică.

In general, prin executarea cercetărei întrebuințându-se cât mai judicios mijloacele de care vedem că dispun astăzi armatele moderne, se va obține informațiuni la timp, care vor pune Comandamentele în situația de a conduce bătăliile, cunoscând situația posibilităților și intențiunile inamicului.

Amendamentele, pe care practica acțiunii câmpurilor de luptă din actualul războiu vine să ni le impună în domeniul «*Cercetării*», trebuiesc luate atent în considerare, pentru ca din analiza lor să putem statornici îndreptar grabnic și temeinic.

Maior **A. Dumitrescu Jippa.**

CAVALERIA IN „CERCETARE"

Motto:

„Necunoscutul este legea războiului"

Foch

Considerațiuni Introductive

Noțiunea de «cercetare» a fost delimitată precis în ultimile regulamente, prin eșalonarea operațiunii în:

- Cercetare strategică
- Cercetare tactică
- Cercetare de luptă.

Acest studiu, urmărește să precizeze în limita învățămintelor necomplecte și necoordonate din actualul război — rolul unităților de cavalerie în cercetarea strategică și tactică.

Prima ideie care trebue subliniată, este că toate Diviziile noastre de cavalerie, întrebuințate pe frontul de Răsărit, au avut în general misiuni de luptă propriu zisă și numai rareori, misiuni de cercetare.

Este deasemenea interesant să se studieze care sunt limitele de întrebuințare și valoarea aportului Diviziilor și Grupurilor de Cercetare Motomecanizate, în «Cercetare».

In privința Grupurilor de Cercetare călări și motomecanizate pe care le-am avut noi pe frontul de Est, rămâne valabilă aceiași observațiune pe care o facem asupra Diviziilor de Cavalerie.

Ele au acționat în marea majoritate a timpului ca organe de siguranță și luptă, având numai rareori prilejul să facă ceiace le indică denumirea adică «cercetare».

Cercetarea strategică

Cercetarea strategică urmărește să procure informațiunile necesare conceperii și conducerii manevrei de către marile eșaloane de comandament :

- Armata
- Grupul de Armate
- Comandamentul de Căpetenie.

Aceste informațiuni se procură printr'un complex de mijloace puse în acțiune și coordonate de comandament :

- Agenți (diplomatici și speciali)
- Presa (prin studiul informațiunilor asupra inamicului)
- Transmisiunile (în special supravegherea traficului radio)
- Aviația de recunoaștere.

In regulamentele anterioare războiului, s'a prescris în mod continuu ca la aceste mijloace, să se adauge și acțiunea Marilor Unități de Cavalerie.

In regulamentul German «Conducerea trupelor» elaborat în 1933, se arată (art. 145) că la cercetarea strategică concură și Grupurile de Cercetare motorizate independente precum și marile unități de cavalerie. Se pare însă că această prescripțiune este pe cale de a fi modificată chiar de autorii regulamentului, deoarece ea nu a fost confirmată de experiența războiului actual.

Pentru o mai completă înțelegere a problemei, este necesar să examinăm natura informațiunilor ce se așteaptă dela cercetarea strategică.

Informațiunile acestea trebue să slujească la conceperea și montarea manevrelor întreprinse de comandamentele mari, manevre cari au deci un caracter decisiv, pentru operațiunile întreprinse. Se deduce deci că informațiunile cerute pentru astfel de scopuri trebue să dea o imagine pe cât posibil completă asupra ansamblului mijloacelor inamice, precizându-se în special :

- Dispozitivul marilor unități inamice în linie și mai ales

– Valoarea, locul și posibilitățile marilor unități inamice din rezerve (constituite sau în curs de adunare etc.)

Prin urmare este vorba să obținem informațiuni din adâncimea dispozitivului inamic, ceeace presupune că cercetarea noastră trebue să străbată nu numai perdelele de siguranță ale inamicului dar să pătrundă în spatele marilor unități din primul eșalon, pentru a obține datele ce interesează marile comandamente.

In acest sens mai citâm încă un articol (131) din Regulamentul Conducerea Trupelor:

„Cercetării terestre îi este, în general, imposibil de a obține informațiuni din adâncimea dispozitivului inamic".

După cum vedem există o contradicție între art. 145 care arată că Grupurile motorizate independente și Diviziile de Cavalerie concură la cercetarea strategică și art. 131 care arată imposibilitatea cercetării terestre de a obține informațiuni din adâncimea dispozitivului inamic.

Concluziunile la care s'a ajuns în actualul războiu, confirmă însă definitiv că Marile Unități de Cavalerie și Grupurile de Cercetare (călări și motomecanizate) nu pot pătrunde în adâncimea dispozitivului inamic și deci nu pot face oficiul de cercetare strategică.

Perdelele de siguranță și mijloacele similare de cercetare ale inamicului sunt atât de puternice și se pot pune în acțiune cu atâta promptitudine, încât cercetarea noastră nu va ajunge decât la o luptă obositoare și inutilă cu cercetarea inamică sau în cel mai bun caz la determinarea a ceiace s'ar putea denumi «*conturul aparent*» al dispozitivului de siguranță inamic.

Regulamentul «Conducerea Trupelor», cuprinde un capitol special în care tratează «Mascarea», indicând procedeiele ofensive și defensive pentru a o realiza. Această operațiune, specifică Marilor Unități de Cavalerie, rezumă în mod concludent variata gamă de mijloace ce stau la dispoziția unui inamic vigilent, care vrea cu tot dinadinsul să împiedece învestigațiunile cercetării noastre terestre, «strategică».

Rămâne să se discute dacă marile unități motomecanizate împing mai departe posibilitățile de cercetare strategică terestră.

Ele au fost utilizate în actual războiu, mai ales ca organe de luptă propriu zisă, iar în numeroase cazuri au constituit elementul principal al manevrei pe baza căreia a fost concepută bătălia.

În această din urmă întrebuinţare, este caracteristic însă că totdeauna s'au utilizat Divizii şi Grupuri de Gercetare motomecanizate, grupate în corpuri de Armată motomecanizate ‹Harcov 1942, Stalingrad etc.›

Deasemenea apare tot mai evidentă tendinţa de a mări din ce în ce mai mult numărul Diviziilor motomecanizate şi constituirea de mari unităţi purtate.

Rezultă că ne găsim în preziua apariţiei «Armatelor» motomecanizate, instrument suplu care va da un nou avânt războiului de mişcare, cuprinzând:

- Divizii blindate ‹elemente de cercetare›
- Divizii şi C. A. purtate ‹elemente de luptă›.

Intrebuinţarea Diviziilor motomecanizate grupate în corpuri blindate, s'a făcut tocmai din cauza inferiorităţii în care s'a găsit Divizia blindată, izolată, în ansamblul bătăliei. Divizia blindată nu poate cu mijloacele sale proprii să pătrundă suficient de adânc în dispozitivul inamic pentru a obţine informaţiile de ordin strategic necesare comandamentului şi să pregătească — prin breşele deschise — condiţiunile necesare angajării ofensive a grosului în lovitura decisivă.

In concluzie, socotim că faţă de desvoltarea extraordinară a mijloacelor de apărare şi ripostă imediată contra mijloacelor de cercetare terestră, această misiune, rămâne a se executa numai de aviaţie şi mijloacele speciale citate la început; o armată motomecanizată cuprinzând un gros de mari unităţi purtate, şi-ar putea însă satisface nevoile de cercetare strategică terestră, utilizând în manevra ce întreprinde, un prim eşalon de Divizii blindate, grupate într'un corp blindat. Acest eşalon, piesă de bază a bătăliei ce se pregăteşte, ar putea obţine, prin forţa lui de pătrundere, superioritatea asupra cercetării inamice şi ar avea suficientă putere şi independenţă pentru a duce operaţiuni ‹cari durează timp lung› de străpungerea dispozitivului de siguranţă inamic şi ajungerea la grosurile inamicului.

Manevra sa va putea fi cu uşurinţă sprijinită şi integrată în manevra grosului motorizat care urmează.

Prin urmare, ca şi la Diviziile şi Corpurile de Cavalerie, dinainte de război, operaţiunile Diviziilor motomecanizate înaintea grosurilor armatei, vor avea caracterul mixt cunoscut:

- obţinere de informaţii
- siguranţă

– participare la bătălie în profitul grosului.

După cum am mai spus însă, cercetarea strategică terestră – posibilă prin gruparea mai multor Divizii blindate în faţa grosurilor unei armate motorizate, rămâne o chestiune de viitor. Astăzi, organica armatelor angajate în Răsărit, nu are în mod permanent astfel de mijloace, ci se face apel la ele periodic, cu ocazia marilor ofensive, de oarece grosurile cuprind încă o importantă masă de infanterie pedestră.

Cercetarea strategică rămâne misiunea aviaţiei şi mijloacelor speciale.

Diviziile şi Corpul de Cavalerie, precum şi Divizia Blindată izolată, trebue considerate ca *organe de luptă «rapide»*, ale Armatei, Grupului de Armată sau a Comandamentului de căpetenie.

Ele trebue însă să fie rezervate de Comandamentele care le întrebuinţează, pentru momentele decisive ale bătăliei, când intervenţia lor va da maximum de rezultate.

Intrebuinţarea lor pentru obţinere de informaţiuni, în misiune de cercetare strategică, le face să se consume inutil şi fără posibilitatea de a obţine rezultatele aşteptate.

Totuşi nu trebue să scăpăm din vedere că uneori chiar organele de cercetare tactică sau de cercetare de luptă, au ocaziunea ‹datorită mai mult întâmplării: prinderea de prizonieri importanţi, state majore inamice, găsirea de documente importante› să obţină informaţiuni de ordin strategic.

Cercetarea tactică.

Cercetarea tactică urmăreşte să procure informaţiunile necesare Corpului de Armată şi Diviziei pentru conducerea operaţiunilor de luptă sau bătălie ce întreprind.

Atât Corpul de Armată cât şi divizia de infanterie, dispun de organe specializate pentru aceste misiuni:

— Grupurile de cercetare divizionare şi de C. A.
— Escadrila de observaţie a C. A.

Deasemenea ele pot constitui, după nevoi şi alte organe de cercetare tactică, fie din mijloacele ce le aparţin, fie cu mijloacele de întărire ‹în special cavalerie sau motomecanizate› pe cari le-ar căpăta dela eşaloanele superioare.

Toate aceste unităţi au însă şi misiunea de organe de siguranţă ale Marilor Unităţi. Oridecâteori se creiază un spaţiu în

care va înainta Marea Unitate, Grupurile de Cercetare precedă marşul grosurilor cu misiunea de organ de siguranţă şi cercetare.

Informaţiunile pe cari Comandantul Marei Unităţi le aşteaptă dela Grupul său de Cercetare, nu sunt singurele piese pe care — în realitate — se bazează conducerea manevrei sale:

Informaţiunile principale îi sunt date de eşalonul superior (Armata).

Aceste informaţiuni se complectează, în timpul acţiunei, cu datele furnizate de Grupurile de Cercetare şi ulterior, de avangărzi.

In ce constau informaţiunile ce le pot obţine Grupurile de Cercetare?

Mai întâi, o serie de informaţiuni provenite din ciocnirea cu cercetarea inamică. Ulterior, dacă Grupurile noastre de cercetare au reuşit să treacă de reţeaua cercetării inamice, ele pot furniza date asupra conturului exterior al avangărzilor sau avanposturilor cari acopăr grosurile inamice. In nici un caz nu putem presupune că vor reuşi — cu mijloacele lor — să străbată sistemele de siguranţă ale inamicului şi să ne procure informaţiuni asupra grosurilor.

Totuşi, chiar din datele obţinute dela cercetarea şi siguranţa inamică, se pot sintetiza informaţiuni cari vor servi în conducerea manevrei Marei Unităţi, cum am subliniat şi mai înainte, uneori aceste informaţiuni, datorită întâmplării, pot fi de o valoare excepţională.

Sub acest aspect şi în aceste limite, trebue considerată valoarea cercetării executată de Grupurile de Cercetare ale Diviziei şi C. A.

Misiunea lor principală rămâne aceia de organe de siguranţă şi participare la luptă ale Marilor Unităţi, aşa cum au demonstrat în mod evident şi operaţiunile întreprinse pe frontul de Răsărit.

CONCLUZIUNI

Cavaleria a trecut printr'o perioadă de criză, începând cu epoca de stabilizarea operaţiunilor pe frontul de Vest, în trecutul războiul mondial, deoarece reorganizarea ei nu a ţinut pas cu cerinţele tactice: Călăreţii înarmaţi cu săbii şi carabine nu-şi aveau întrebuinţare în operaţiunile cari cereau foc masiv de arme automate, aruncătoare şi tunuri de toate calibrele.

Pe încetul, în limita posibilităţilor materiale de atunci, şi cu o excesivă grijă de a nu îngreuia «cavaleria, arma mişcării», ea

a început a fi dotată cu arme automate. Totuşi, aşa cum s'a format după război şi în epoca dintre cele 2 războaie mondiale, cavaleria nu a fost suficient întărită ca putere de foc, pentru a constitui un instrument de bătălie de primul ordin. Din această cauză, toate regulamentele o definesc ca arma căreia îi revine rolul de a informa, a acoperi şi în sfârşit — în al 3-lea rând — a coopera la bătălie ‹Regul. M. U. 938 român art. 26›.

In consideraţiunile critice ce am făcut asupra misiunii de cercetare strategică terestră, am arătat cât de slabe şi adeseori iluzorii, sunt rezultatele ce le putem aştepta dela M. U. călări, în această misiune, cea mai de seamă care revenea armei.

Prin urmare, iată o armă care poate cuprinde un loc important în organica unei armate ‹în mediu până la 16 – 20% › dar care nu are ca misiune principală cooperarea în bătălie ‹fiind slab dotată în organe de foc› ci obţinerea de informaţiuni. Dar aceste informaţiuni se obţin în marea lor majoritate prin aviaţie şi alte organe iar pe timpul desfăşurării operaţiunilor, se completează prin cercetarea de luptă executată de toate elementele.

Deci o armă care cheltueşte din totalul armatei un procent important, pentru o misiune de al 2-lea ordin, misiune în care dealtfel, nu dă decât rezultate parţiale.

Iată, pe scurt, problema «crizei» cavaleriei, a inutilităţii ei, aşa cum s'a pus tot timpul dela trecutul la actualul război.

Rezultatul acestei situaţiuni a fost micşorarea din ce în ce mai accentuată a numărului de M. U. de cavalerie, mergând până la quasi — dispariţia lor în armata germană.

Din întreg războiul mondial actual, problemele referitoare la cavalerie, pot fi discutate numai pe baza celor petrecute pe frontul de Est, singurul front pe care au operat M. U. călări, române şi ruse.

Suntem singura armată care am operat cu M. U. de cavalerie, dintre toţi beligeranţii axei, prin urmare putem pune problema întrebuinţării cavaleriei, în cunoştinţă de cauză şi pe bază de date concrete.

Războiul actual a adus — ca fiecare război — răsturnări de valori şi sisteme ideologice militare, cu totul neprevăzute.

Cavaleria ţine un loc important în aceste schimbări, deoarece pe frontul rusesc s'a dovedit *valoarea excepţională a cavaleriei ca instrument de bătălie.*

Să ne amintim că toate M. U. de cavalerie au fost utilizate pe front, aproape tot timpul.

Că rolul Corpului şi Diviziilor de Cavalerie pe front, nu se înscrie în misiunea de cercetare ci în participarea la bătălie, cu caracter deseori decisiv.

Deci arma «inutilă», arma care trăia o criză de existenţă, s'a dovedit un instrument de o valoare excepţională şi de o necesitate evidentă, tocmai în misiunea pe care regulamentele i-o acordă în a 3-a ordine de urgenţă:

«Cooperarea la bătălie».

Motivele care au determinat această totală schimbare de rol, se pot sintetiza astfel:

— Războiul de mişcare de pe frontul rusesc cerea imperios întrebuinţarea unităţilor rapide. Deci utilizarea în masă a unităţilor motomecanizate, cele mai rapide astăzi. Dar s'a dovedit, mai întâiu că aceste unităţi nu erau suficiente ca număr şi desvoltare pentru necesităţile vastului teatru de operaţiuni iar în al 2-lea rând că nu-şi puteau valorifica viteza în orice condiţiuni: noroaiele, zăpada, lipsa comunicaţiilor, greutatea aprovizionării cu carburanţi.

Şi atunci s'a evidenţiat valoarea excepţională a M. U. călări. Modeste şi sobre, ele au realizat etape formidabile, pe orice drumuri şi orice vreme, adeseori fără aprovizionări regulate.

Şi încă se poate afirma că aceste Divizii n'au dat tot ce puteau da, din cauza organizării lor în curs de perfecţionare (a se vedea articolul asupra reorganizării unităţilor de cavalerie pe bază de motomecanizare ce am publicat în Revista Cavaleriei Nr. 7–9 1943).

Diviziile de Cavalerie trebuesc concepute ca organisme unitare, de «rassă pură», adică cu marea majoritate a elementelor de luptă, călări.

Ele trebue să devină expresiunea unei «cavalerii grele», să fie dotate cu mult foc, de toate categoriile.

In fine, grupate în Corpuri de Cavalerie, ele trebue văzute ca organe principale de cooperare în bătălie şi nu ca mijloace de obţinerea informaţiilor.

Cunoscuta frază a regulamentelor cari definesc rolul cavaleriei afirmând că ea «*informează, acopere şi luptă în legătură cu celelalte arme*, trebue inversată în sensul:

«*Cavaleria este arma rapidă care cooperează la bătălie, în special în momentele decisive; eventual poate fi întrebuinţată în acoperire şi pentru obţinerea de informaţiuni*».

Căpitan **Al. Sandovici.**

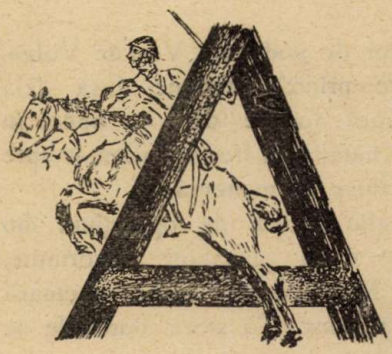

Atacul unei Divizii de Cavalerie într'un masiv păduros

Consideraţiuni generale asupra zonei de operaţii

Zona de operaţii pe care se desfăşoară aplicaţia ce urmează, face parte din teatrul de operaţiuni Kaukazian, străjuit spre Sud de pantele de Sud al munţilor Caucaz, limitat la Est şi Vest de cele două depresiuni pontice: Caspica şi Marea Neagră, iar la Nord de depresiunea Manici.

Fără a deroga dela subiectul propus, voi schiţa sumar importanţa acestui teatru de operaţii.

Teatrul de operaţiuni Kaukazian, este poarta de legătură dintre Europa şi Orientul mijlociu.

Comunicaţiile de pe litoralul Mării Negre şi Caspică sunt singurele practicabile dealtfel, care prin Noworossisk, Batum şi Armawir, Grosny, Baku leagă prin Trankaukazia, Rusia de ţările musulmane şi India.

Legătura telegrafică însăşi dintre India şi Anglia, străbate Kaukazul de Nord pe valea râului Schebsch, trecând apoi prin Krasnodar mai departe.

In urma ocupării Crimei şi a Ucrainei de trupele aliate, teatrul de operaţiuni din Kaukaz capătă o importanţă covârşitoare din punct de vedere strategic, întrucât această regiune adăposteşte ultimele baze navale din Marea Neagră, care prin pierderea lor duce în mod fatal la sugrumarea flotei sovietice.

Pentru aliaţi prezintă avantajul că odată închis bazinul Mări Negre, se fac disponibile toate forţele rămase în supraveghere pe litoral.

Totuşi o acţiune întreprinsă, a fond în Kaukaz înaintea cucerii întregei zone dela Vest de Volga, prezintă următoarele desavantagii:

— acţiuni divergente şi

— prin existenţa capetelor de pod dela Vest de Volga, focare contra ofensive inamice care printr'o acţiune dusă dela Est la Vest ar închide pe la Nord forţele care ar opera în Kaukaz şi le-ar forţa să primească bătălia cu frontul orientat spre Sud, Est şi Nord cu posibilităţi reduse de manevră.

Din punct de vedere hidrografic teatrul de operaţiuni din Kaukaz are flancurile sprijinite pe două obstacole importante, bazinul Mării Caspice şi bazinul Mării Negre, care colectează toate cursurile de apă din această regiune. Ca atare, cursurile de apă mai importante: Kubanul, Manici, Terek şi Kura, vor avea orientarea generală Est—Vest, sau invers dela Vest spre Est, în funcţiune de depresiunile scoarţei solului spre unul din cele două bazine colectoare.

Valoarea ca obstacol apreciabilă, în special a Kubanului care se poate compara cu Tisa ca adâncime, lărgime şi viteza curentului apei şi Terek cu Prutul, cu deosebire că viteza curentului este mai mare.

Celelalte cursuri de apă din Nordul Kaukaziei mult mai reduse ca obstacol şi orientarea generală dela Sud spre Nord, majoritatea afluenţi ai Kubanului.

Această orientare favorizează pătrunderi şi în special infiltraţiuni dela Nord spre Sud.

Albia adâncă, strânsă în defilee înguste şi cu maluri abrupte, care formează obstacole naturale anticar.

Aceste văi înguste şi adânci, nu permit operaţiuni cu efective mari dealungul lor. Fac excepţie 2 - 3 văi între Maikop şi Krasnodar, care permit operaţiuni cu detaşamente de valoarea a 2—3 batalioane.

Din punct de vedere orografic, teatrul de operaţiuni din Kaukaz se prezintă astfel:

La Nord depresiunile Manici şi Kuban, depresiunea Terek şi la Sud depresiunea Kura din zona Batum — Tiflis. La mijloc munţii Kaukaz, care se opun ca un zid uriaş între cele două continente limitrofe.

Kaukazia cu câmpia Kubanului, mai fertile chiar decât Ukraina, alături de renumitele zăcăminte de petrol şi industria forestieră, este cea mai bogată regiune a Rusiei.

Această câmpie are o adâncime spre Sud numai de 20—40 km.

Munţii Kaukaz încep propriu zis din câmpia Kubanului. Regiunea de transziţie a dealurilor dintre munte şi câmpie, nu există decât la extremitatea de Nord—Vest, unde găsim o serie de dealuri la Nord de Anapa, care coboară lin, spre albia fluviului.

Începând din regiunea Noworossisk, munţii coboară brusc spre Nord şi Nord-Est în câmpia Kubanului.

Orientarea generală a crestelor este dela Nord-Vest spre Sud-Est, deci perpenticulare pe direcţia atacurilor duse dela Nord spre Sud.

Munţii sunt acoperiţi cu păduri foarte dese prezentând puţine luminişuri, reduse ca suprafaţă.

Aceste păduri dese ca peria, îngreuiază mişcarea, transporturile şi orientarea, limitează vederea şi câmpul de tragere până la 10 - 20 m.

Face excepţie regiunea centrală alpină, care se prezintă sub forma unui bloc uriaş, lipsit de vegetaţie şi de comunicaţii importante de pătrundere.

Din punct de vedere geologic-militar, sunt demne de reţinut următoarele date:

Fiind munţi formaţi prin încreţirea şi scufundarea scoarţei, suprafaţa solului este foarte felurită.

Obişnuit, rocile de calcar încep dela suprafaţă, deci un teren impropriu lucrărilor de sapă.

In alte părţi prezintă următoarele straturi: un strat de 50—60 cm. de pământ negru (cernoziom) permiabil urmat de straturi de argilă de 1 m., impermiabile. Apoi piatră sub formă de roci compacte.

Această compoziţie, favorizează inundarea lucrărilor de sapă, întrucât apa de ploaie care pătrunde uşor prin stratul permiabil de cernoziom, alunecă pe stratul de argilă impermeabilă şi inundă lucrările de sapă.

Văile fără importanţă, pe timp ploios devin adevărate torente de apă, care distrug câmpurile de mină şi strică abatisele şi reţelele de sârmă.

Terenul care ne interesează şi pe care se brodează aplicaţiunea ce urmează, se găseşte la 50 Km. spre Sud de Krasnodar călare pe văile Schebsch şi Afips.

Prima deschide o comunicaţie într'un defileu foarte îngust şi legătura telegrafică între India şi Anglia cu cinci circuite pe suporţi metalici, iar a 2-a ceva mai largă, deschide o comunicaţie pietruită între Krasnodar şi Arhipo Ossipowka, un port mai mic la jumătate distanţă între Noworossisk şi Tuapse.

Acest teren se prezintă sub forma unui masiv păduros accidentat cu diferenţe de nivel 200–300 m., cu trei compartimente distincte.

– Compartimentul de Vest cuprins între Valea Afips şi valea Ubinka:

– Compartimentul centru între valea Afips şi Schebsch.

– Compartimentul de Est între Valea Schebsch şi valea Gonobat.

Cele două compartimente dela aripi formează doi umeri puternici prin masivul Berg–Lambina la Vest şi creasta Berg Rücen Pschaf la Est.

Cel din centru este o legătură dintre cei doi umeri, cu forme neregulate.

Singurul caracter comun îl prezintă acoperirile cu păduri care încep depe linia localităţilor Sewerskaja, Smolenskaia, Kaluskaja şi nu se mai termină până la litoral.

Creasta Berg-Rüken Pschaf care interesează aplicaţia ce urmează, este o creastă lungă de 14 km. cu orientarea generală Nord-Vest–Sud-Est, deci perpenticulară pe direcţia unui atac dus dela Nord spre Sud şi care se poate apăra cu forţe puţine sub formă de puncte de sprijin grefate pe un şir de mameloane.

Este o creastă de observatoare, cele mai bune fiind cotele 408 şi 508, cu diferenţe de nivel de 200—300 m. şi cu vederi care domină întreaga regiune.

Această creastă are doi umeri: umărul de Vest sprijinit pe râul Schebsch şi cel de Est sprijinit pe mamelonul cu cota 508.

Am găsit cu cale, să fac aceste consideraţiuni generale specifice regiunii, mai ales că problema Kaukazului rămâne încă pe lista operaţiunilor viitoare.

Tema.

Hărți: 1 : 100.000 Caucazul de Nord : No. 37–114 și 37–115
1 : 300.000 Z. 46 A. 46
Z. 45 Maikop A. 45.

I. — Inamicul apără cu îndârjire trecătorile munților la Nord de Tuapse pe frontul Diviziei Z. Cavalerie, pe linia : 2 km. Sud Severskaja, Schabanova, pantele de Nord ale masivului Berg Lambina, ferma Polandopulto, 1 km. Sud Stavopolskaja, creasta Berg Rüken Pschaf.

Detalii în buletinul de informații anexă.

II. — Divizia Z. Cavalerie, întărită cu 1 companie de Vt. de Care și un batalion de lucrători germani, se găsește pe linia Sewerskaja, Smolenskaja, Grigoriewskaja, Supskij, cu misiunea :

1. — Să asigure dreapta unui grup important de forțe aliate ce atacă dealungul văilor Pschisch și Bakinska în direcția Tuapse.

2. — Să asigure linia rocadă Krasnodar, Georie-Afipskaja, Sewerskaja și

3. — Să interzică debușarea inamicului din munți, barând comunicațiile spre Krasnodar, în sectorul limitat :

— La Est : valea Gonobat, cota 508 (ambele inclusiv) :
— La West : Sewerskaja, Asovskaja (ambele exclusiv).

III. La 17 Octomvrie 1942 ora 9 sosește la P. C. Div. Z. Cavalerie, Comandantul Grupului General de C. A. W. care îl pune la curent cu situația pe Comandantul Diviziei de Cavalerie și-i dă următorul ordin :

Vârful de atac al grupului nostru de forțe ce atacă pe valea Pschisch, a ajuns la 17 km. Nord de Tuapse.

Dreapta dispozitivului și-a oprit atacul pe linia Piatigorskoje, Gorjaskij-Kljutsch, din cauza contraatacurilor repetate inamice pornite din extremitatea estică a crestei Berg Rüken Schaf, care flanchează divizia G. inf. germană.

Divizia Z. Cavalerie română, va ataca pentru a cuceri cel mai târziu până în seara de 24 Octomvrie, creasta Berg Rüken Schaf.

La dispoziție 2 misiuni de aviație pentru cercetare și legătură, la cerere.

IV. — Dotarea materială a Diviziei de Cavalerie completă.
Pierderi : Personal 10%. Armament 5%.

V. — Starea timpului.
Nu a plouat 2 zile.

Ceaţa dimineaţa până la ora 10, după-masă la ora 15. Se face ziua la ora 6 şi se înoptează la ora 18.

Se cer:

1. — Măsurile Comandantului Diviziei de Cavalerie înainte de atac.

2. — Hotărârea şi ordinele date în vederea atacului.

3. — Justificarea hotărârii comandantului.

4. — Ordinul de atac dat de Biroul 3.

5. — Justificarea dispozitivului şi a misiunilor fixate elementelor de execuţie.

6. — Intrebuinţarea artileriei

Brigada Z. Cavaleriei
Stat Major
Bir. 2.
No. 10.270.

Buletin de informaţii Nr. 50.

I. — *Inamicul* apără cu îndârjire trecătorile munţilor la Nord de Tuapse pe frontul Div. Z. Cavalerie pe linia: 2 km. Sud Sewerskaja, Schabanowa, pantele de Nord ale masivului Berg Lambina, ferma Polandopulto, 1 km. Sud Stawropolskaja, creasta Berg Rüken Pschaf.

La 14 Octomvrie a atacat cu forţa unui batalion pe valea Schebsch, detaşamentul Stavropolskaja.

Atacul a fost respins cu pierderi grele pentru inamic, lăsând pe teren morţi şi 1 ploton prizonieri.

In zilele de 15 şi 16 a atacat din extremitatea estică a crestei Berg Rüken Pschaf, cu un batalion întărit, flancul drept al Diviziei G. inf. Germană, pricinuindui pierderi şi oprirea înaintării spre Sud.

II. — *Activitatea armelor.*

Infanteria inamică acţionează pe timpul zilei cu aruncătoare grele în zona Stawropolskaja-Supskij, iar noaptea activitatea de recunoaşteri dela 2—3 oameni până la un ploton.

— Artileria: Se pare că inamicul nu dispune decât de un obuzier greu, cu care a acționat zilnic în regiunea Stavropolskaja, Kaluskaja, Supskij.

Se pare că nu dispune de care de luptă, iar aviația nu a acționat în ultima săptămână.

— Partizani: In pădurile Vest Smolenskaja, dispun de organizațiuni și armament greu ca și infanteria.

In sectorul dintre văile Schebsch și Afips execută patrulări fără importanță, cu efective reduse de 5–6 oameni.

III. *Informațiuni diverse.*

Dela aviație: avioanele noastre de cercetare au primit foc de infanterie din zonele Krepostnaja (pe valea Afips), ferma Polandopulto și cotele 408 și 508.

Mișcări de trupe în spatele frontului inamic nu s'a observat.

Dela recunoașteri.

Toate mameloanele de pe creasta Berg Rüken Pschaf sunt ocupate de inamic, care dispune de organizațiuni puternice: sisteme de cazemate în pământ și piatră. Valea Schebsch și mamelonul 1 km. Est cota 408 (neocupat de inamic), sunt minate. Dimensiunile câmpurilor de mină nu au putut fi identificate din cauza frunzișului.

Recunoașterile trimise între văile Schebsch și Afips nu au găsit inamic până la Sud de cota 292.

Numai luminișul de la ferma Polandopulto este puternic apărat de inamic.

Din informațiile luate dela prizonieri și dezertori rezultă:

Pe frontul Diviziei de Cavalerie, dela aripa stângă până la cota 490 (incl.) se află Reg. 11/1135 infanterie rusă, care are pierderi 60% oameni. Pierderile în armament s'au completat în ultimele zile.

Creasta Berg Ruken Pschaf este ocupată între valea Schebsch și cota 490 (incl.) de I/R. 11/1135. La Est de această cotă sunt alte unități neidentificate.

La ferma Polandopulto Comp. 4-a. Călare pe valea Afpis și pe masivul Berg Lambina II/R. 11/1135.

Pe valea Ubinka, la Nord de Asowskaja III/R. 11/1135.

Comanda regimentului, Compania de automate și 1 companie Inf. Marină (ca întărire) la Tchamacha pe valea Schebsch.

Prizonierii au mai declarat că duc lipsă de alimente și echipament și că sunt neschimbați de pe poziția actuală de 30 zile.

IV. *Concluziuni.*

Pe un front de 30 km. între valea Ubinka și cota 490 incl., inamicul dispune de un regiment de infanterie cu pierderi de 60% personal și armament complet, cu un dispozitiv liniar, lipsit de adâncime.

La Est de cota 490, se pare că inamicul este mai puternic, întrucât reacțiunile sale în flancul aliat au oprit înaintarea unei Divizii.

Probabil că nu va dispune de forțe suficiente în cursul lunei Noemvrie, pentru a ataca în forță spre Nord.

D. O.
Șef de Stat Major
Maior,

Șeful Biroului 2
Căpitan,

Piesa Nr. 3

MONOGRAFIA
Râului Schebsch, la Sud de Stravopolskaja

- Lărgime 30–40 m.
- Adâncime în luna Octomvrie 0,80–1,30.
- Curentul apei bate în malul de răsărit. Viteza 3 metri pe secundă.
- Malul de Est domină: înalt de 2–4 m.
- Vaduri suficiente:
  - 2 în dreptul satului Stavropolskaja;
  - 1 între sat și confluența cu Ksekabe;
  - 2 în dreptul cotei 292.

Rezolvarea

Măsurile Comandantului Diviziei de Cavalerie înainte de atac sunt măsuri de pregătirea operaţiunii din punct de vedere tactic — intelectual şi material.

I. — Măsuri de ordin tactic-intectual:

1. Chiar în cursul zilei de 17, după un studiu amănunţit al situaţiei, ordonă telefonic să se intensifice recunoaşterile pe întreg frontul pentru a stabili:

— Modificările aduse dispozitivului inamic;

— Posibilităţile de infiltrare;

— Defectele organizării planului de foc în sistemele de cazemate inamice;

— Determinarea câmpurilor de mine plantate în ultimele zile.

2. Ordonă reînfiinţarea echipelor de şoc pentru asaltul cazematelor şi intensificarea instrucţiei acestor echipe în spatele frontului.

3. Ordonă a se trimite un ofiţer de legătură la Divizia G. Inf. Germană, pentru a-l ţine la curent cu evenimentele.

4. Ordonă convocarea Comandanţilor de regimente şi a şefilor de operaţii respectivi în dimineaţa de 18 Octomvrie la P. C. al Diviziei în Georgie Afipscaja, unde timp de 4 ore, după ce a expus situaţia, misiunea şi hotărârea sa, Comandantul Diviziei dă instrucţiuni în vederea atacului, reamintind procedeele de atac în munţi, atacul în pădure, noaptea şi pe ceaţă, atacul unei poziţii puternic organizată, atacul cazematelor şi forţarea cursurilor de apă cu mijloace improvizate.

II. — Pregătirea materială:

— Ordonă completarea dotaţiilor cu muniţiuni pentru toate armele şi aducerea lor înapoia bazelor de plecare.

— Ordonă dotarea unităţilor cu material fumigen, inflamabil şi explosivi pentru atacul cazematelor.

Hotărârea

Comandantului Diviziei de Cavalerie.

Atac cu detaşamente în ziua de 20 Oct. ora 6 pentru a cuceri creasta Berg Rüken Pschaf între cota 408 şi valea Schebsch, manevrând'o pela Vest.

Ulterior, continuând atacul dealungul crestei spre Sud-Est, pentru a cuceri succesiv cotele 490, 476 şi 508.

Apropierea detaşamentelor de baza de plecare în cursul nopţii precedente atacului,

Pe restul frontului rămân în apărare cu minimum de forţe, barând cu detaşamente văile Afips şi Ubinka, la Sud de Smolenskaja şi Severskaja.

Justificarea hotărârii Comandantului Div. de Cavalerie.

1. — Atacul cu detaşamente într'un teren frământat complet împădurit şi lipsit de comunicaţii, constitue norma generală şi cea mai logică, întrucât:

Manevra impusă de teren nu permite operaţiuni cu efective mari.

Detaşamentele constitue instrumente mobile, care prin convergenţa eforturilor, asigură repeziciunea execuţiei.

Descentralizarea este impusă de greutatea exercitării comandamentului în teren acoperit şi frământat.

In concluzie, substituirea «masei» de atac cu detaşamente, constituie o criză în concepţia operaţiunii. Totuşi, se urmăreşte aplicarea principiului, căutând ca acţiunea dusă cu detaşamente pe direcţiuni convergente şi prin surprindere să atenueze această criză în măsura posibilităţilor, în funcţie de: scopul operaţiunii, tăria inamicului, forţele de care dispunem şi greutăţile impuse de teren.

2. — In vederea ocupării obiectivului ordonat de eşalonul superior — creasta Berg-Rücken Pschaf — care are o desvoltare frontală de 14 km. cu flancurile bine sprijinite, Comandantul Diviziei, nedispunând de forţe numeroase pentru a ataca concomitent pe întregul front, a hotărât scindarea operaţiunii în două sau mai multe zile consecutive, realizând o abilă economie a forţelor şi căutând ca în prima zi să realizeze ruperea unui umăr la apărării inamice.

Dacă ar fi ales umărul de Est (între cota 508 şi cota 490), prezenta avantajul că prin acţiunea interprinsă reuşia din prima zi să degajeze flancul drept al Diviziei de Inf. germană, asigurându-i libertatea de acţiune.

Prezenta, în schimb, următoarele desavantaje:

— Grosul Diviziei de Cavalerie nu era axat pe direcţia de atac.

— Lipseau comunicaţiile pentru dirijarea grosului în această parte a frontului şi deci producea o întârziere a grupării mijloacelor.

— Nu se cunoaşte tăria inamicului între cotele 470 şi 508 şi în plus dispunea de întreaga libertate de acţiune, având posibilitatea să-şi alimenteze frontul cu rezervele aduse dinspre Tschamacha pe valea Schebsch.

Umărul de Vest ‹dintre cota 408 şi valea Schebsch› prezintă avantajul că prin cucerirea lui se interceptează comunicaţiile ce converg la confluenţa văilor Schebsch şi Ksekabe şi se taie legătura apărătorilor depe creasta cu spatele.

Grosul Diviziei fiind axat de mai multe zile în acest sector se cunoştea perfect situaţia inamicului printr'o permanentă cercetare de luptă. In plus, remanierea dispozitivului şi gruparea mijloacelor mai uşoară asigură repeziciunea execuţiei.

Dat fiind că terenul la Vest de valea Schebsch nu era supraveghiat de inamic şi înălţimile cu cota 292 nu erau ocupate de el, din lipsă de mijloace sau dintr'o greşită întrebuinţare a terenului, Comandantul de Divizie exploatează acest gol şi combină atacul frontal cu o manevră pe la Vest de Schebsch, care întoarce umărul stâng al apărării inamice şi cade şi pe comunicaţiile din valea Schebsch şi Ksekabe.

Data începerii operaţiunii, 20 Octomvrie ora 6 nu este aleasă la întâmplare, ci este rezultanta unui calcul judicios.

Dela 17 Octomvrie de când primeşte ordinul de atac până la 24 Octomvrie ora 18 când misiunea trebuie să fie complet îndeplinită, sunt 7 zile. Deci timp suficient.

Trei zile pentru pregătirea operaţiunii era un maximum, deoarece:

Situaţia inamicului se cunoaşte precis, se execută un atac cu obiectiv limitat şi trupele care execută atacul sunt odihnite şi axate pe direcţia de atac.

Debuşează la ora 6 ‹în zorii zilei› pentru a avea timp până la căderea serii să ocupe obiectivul zilei: Creasta Berg Rüken Pschaf între cota 408 şi valea Schebsch.

Ceaţa nu va împiedeca execuţia, întrucât favorizează apropierea şi surprinderea inamicului. In cazul când se va ridica brusc, detaşamentele nu vor putea să fie surprinse de focul apărării, din cauza desişului pădurii, care limitează vederea în această regiune până la 10—20 m.

Apropierea detaşamentelor de baza de plecare s'a hotărât în cursul nopţii care precede atacul, pentru motivul că în cazul unei apropieri premature inamicul ar putea întreprinde înaintea

noastră operaţiuni ofensive şi ne-ar găsi fără un dispozitiv defensiv articulat. In plus manevra noastră ar putea să fie demascată de recunoaşterile inamice şi secretul operaţiurii compromis, mai ales că adversarul execută o apărare foarte activă. In ceeace priveşte noua misiune ofensivă a Diviziei, aceasta nu exclude pe prima defensivă — şi ca atare ultimul punct al hotărârii prevede apărarea pe restul frontului cu minimum de forţe, barând cu detaşamente văile Afips şi Ubinka, la Sud de Smolenskaja şi Sewerskaja.

Aceasta impune o apreciere justă a posibilităţilor inamicului şi o realizare îndrăsneaţă a economiei forţelor.

Divizia Z. Cavalerie
Statul Major
Bir. 3.
No. 12.500.....

P. C. Georgie Afipskaja
19 Oct. 1942. ora 13.

Ordin de operaţii No. 145.

Atac pentru ziua de 20. X.

Hărţi : 1 : 100.000 Caucazul de Nord : Nr. 37-114 şi Nr. 37-115
1 : 300.000 Z. 46 A. 46
Z. 45 A. 45 Maikop

I. — *Inamicul* apără cu îndârjire trecătorile munţilor la Nord de Tuapse, pe frontul Diviziei Z. Cavalerie, pe linia : 2 km. Sud Severskaja, Schabanova, pantele de Nord ale masivului Berg Lambina, ferma Polandopulto, 1 km. Sud Stavropolskaja creasta Berg Rüken Pschaf.

Detalii, în buletinul de informaţii No. 50.

II. — *Divizia Z. Cavalerie* atacă în ziua de 20 Octomvrie pentru a cuceri creasta Berg Rüken Pschaf între cota 408 şi valea Schebsch, manevrând'o pe la Vest.

Ulterior, continui atacul dealungul crestelor spre Sud Est, pentru a cuceri succesiv cotele 490, 476 şi 508.

Pe restul frontului, rămân în apărare cu minimum de forţe, barând cu detaşamente văile, la Sud de satele : Severskaja, Smolenskaja, Stavropolskaja.

III. – *In acest scop ordon :*

Atacul se va executa cu 3 detaşamente :

– *Detaşamentul Nr. 1. Maior S.*

Compunere :

II/A. Călăraşi

1 Ploton Aruncătoare 81,4 mm.

1 Ploton mitraliere

1 Ploton pionieri divizionari

3 puşti a. c.

1 post „G"

Misiune : atacă dela West de valea Schebsch pe direcţia confluenţa văilor Schebsch şi Ksekabe, pentru a întoarce umărul de West al apărării inamice pe la Sud şi a ocupa confluenţa celor două văi şi cota 292.

Va închide acest defileu, tăind retragerea inamicului spre Sud şi va zădărnici intervenţia rezervelor sale din direcţia Tschamacha.

Baza de plecare la atac : creasta cota 292.

Detaşamentul Nr. 2. Căpitan A.

Compunere :

2 plotoane Roşiori

1 grupă mitraliere

1 grupă pionieri

1 post „G"

Misiunea : atacă pe direcţia valea Est Stavropolskaja, cota 408, pentru a fixa inamicul dela cotă şi a înlesni manevra Detaşamentului No. 3. Maior E.

După cucerirea cotei intră sub ordinele Maiorului E. continuând atacul spre West în direcţia cotei 264.

Baza de plecare la atac : origina văii $1,^{1}/_{2}$ km. Nord West cota 408.

Detaşamentul Nr. 3. Maior E.

Compunere :

II/B. Călăraşi

1 Ploton aruncătoare 81,4

1 Ploton mitraliere

1 Ploton pionieri divizionari

1 Ploton a. c. 47 mm.

1 post „G"

Misiunea: atacă pe direcţia Supskij, cota 408, manevrând'o pe la Est ‹obiectiv No. 1›.

După cucerirea cotei, lasă 1 escadron întărit cu o grupă de mitraliere pe înălţimile cotei 408, ia sub comandă detaşamentul Căpitan A. şi continuă atacul dealungul crestei spre West în direcţia cotei 264 ‹obiectiv No. 2›.

După cucerirea întregii creste dintre cele două cote, ambele detaşamente se desfiinţează, după'ce va preda poziţia cucerită Regimentului A. Călăraşi, care va împinge grosul Escadronului 2 la căderea nopţii la creastă, ocupând poziţia până la limita de Est a regimentului, astfel ca până la orele 22 Detaşamentul Maior E. ‹mai puţin escadronul lăsat la cota 408› şi fostul detaşament al Căpitanului A. să se găsească în Stavropolskaia la dispoziţia Diviziei.

Bază de plecare la atac: Piciorul pantei 1500 m. Nord Est, cota 408.

IV. - *Execuţia.*

- Apropierea de baza de plecare în cursul nopţii de 19/20. X. 1942.

- Ora atacului depe baza de plecare - ora 6.

- Detaşamentele se vor găsi pe baza de plecare cel mai târziu la ora 5,30, iar detaşamentul No. 1. Maior S. la ora 2.

Trecerea râului Schebsch de detaşamentul Maior S. se va face prin apă şi cu mijloace improvizate, prin grija Detaşamentului.

Coordonarea acţiunii detaşamentelor prin grija Comandantului Regimentului A. Călăraşi.

Va sprijini la cerere atacul cu foc de artilerie şi aruncătoare grele. In acest scop, pe lângă bateriile 1 şi 2 Art. Călăreaţă şi plotonul 2 Aruncătoare 120 aflate la dispoziţia sa, va lua sub comandă şi bateriile 3 şi 4 Art. Călăreaţă şi plotonul 1 Aruncătoare 120 dela Supskij.

V. - Dispozitivul la West de Grigoriewskaja, rămâne neschimbat.

Regimentul C. Roşiori rămâne în întregime în rezervă, astfel că în dimineaţa de 20. X. să se găsească cu Comanda şi Divizionul II la Kaluskaja: comanda divizionului I şi Escadronul 2 la Grigoriewskaja.

VI. - *Legături şi Transmisiuni.*

1. - Posturi de comandă:

Divizia Z. Cavalerie Georgie Afipskaja

R. A. Căl. Stavropolskaja
R. B. Căl. şi R. C. Roş. Kaluskaja.
Det. Nr. 1. 200. m. Sud confluenţa văilor Schebsch şi Ksekabe.
Det. Nr. 2. Pe direcţia de atac. După desfiinţare la Stavropolskaja.

2. - Observatoare:
- cota 218 (1 km. West Supskij)
- după cucerirea Obinctivului 1 la cota 408.

3. - Legături tactice:

După cucerirea Ob. 1 prin grija Detaş. Maior S. care va da 1 ploton de legătură pe pantele Sud cota 408.

4. - Transmisiuni: (între Detaş. şi R. A. Căl.)

Prin telefon cu detaşamentele No. 2 şi 3 şi radio cu toate detaşamentele.

Radio interzis cu începere de azi ora 13 până în ziua atacului ora 6.

Lungimi de undă la dispoziţie 2400-2700 k. c.: repartiţii şi cod prin grija R. A. Căl.

VII. - Muniţiuni la dispoziţie pentru ziua de 20 X. maximum 1 dotaţie.

Comandantul Diviziei Z. Cavalerie
Colonel,

Şef de stat major
Maior,

JUSTIFICAREA

dispozitivului şi a misiunilor fixate elementelor de execuţie.

Dispozitivul de atac cu două detaşamente având fiecare valoarea unui Divizion de Cavalerie întărit plus un detaşament de valoarea unui escadron întărit, îmbracă ideia de manevră a Comandantului de Divizie, având în vedere următoarele considerente:

1. - Inamicul apără creasta cu forţe foarte puţine, dispuse liniar, fără adâncime. Organizaţiunile puternice de care dispune

nu se pot cuceri cu forţe numeroase ci cu elemente subţiri de şoc de cea mai bună calitate, cerând luptători curagioşi şi bine instruiţi, dat fiind că pentru cucerirea unei cazemate mai mult valorează 2—3 oameni curagioşi şi perfect instruiţi, decât o massă de oameni desfăşurată care ar forma obiective vizibile şi foarte vulnerabile.

Acţiunea prin surprindere şi distrugerea cazematelor inamice prin pierderea cărora se destramă planul de foc dintr'un sistem de cazemate, asigură ulterior manevrarea şi distrugerea pe rând a tuturor cazematelor din sistemul organizaţiunilor inamice.

In plus apărarea cu forţe puţine şi adăpostirea în cazemate, măresc inamicului considerabil valoarea focului însă îi reduce simţitor acţiunea prin mişcare şi ca atare nu va fi nevoie să dispunem de forţe numeroase pentru fixare.

2. — Efectivele reduse ale unei Divizii de Cavalerie în raport cu desvoltarea frontală a obiectivului (14 km.) nu ne permite angajarea din prima zi a majorităţii forţelor. Dat fiind că pe restul frontului defensiv, mai avem elemente care să asigure libertatea de acţiune a atacului, valoarea totală a unui regiment întărit, descentralizat pe detaşamente, se pare că este cea mai logică formulă pentru a asigura succesul.

Se ţine seama că a doua zi atacul trebuie continuat tot cu forţe proaspete, zi în care va trebui să înfruntăm un inamic mai puternic, care din regiunea cotei 508 a fost capabil să oprească mişcarea spre Sud a Diviziei aliate.

3. — Terenul acoperit şi lipsit de comunicaţii, nu permite operaţiuni cu efective mari.

Totuşi Detaşamentul Nr. 1 care constituie elementul principal de manevră ar fi putut să fie mai puternic. A fost limitat la valoarea unui Divizion întărit în lipsă de mijloace şi mai ales pentru a se rezerva forţe suficiente în vederea operaţiunilor viitoare.

MISIUNI

1.— Detaşamentul Nr. 1 Maior S. constitue elementul de manevră al atacului.

Misiunea primită se concretizează prin:

— Direcţia de atac fixată în afara focului inamic, ducând la întoarcerea umărului de Vest al apărării inamice.

— Şi, obiectivul de atins: Ocuparea confluenţei celor două văi, realizând retragerea inamicului spre Sud, interceptarea comu-

cațiilor cu spatele și zădărnicirea intervenției rezervelor sale din direcția Tschamacha.

2. - Detașamentul Nr. 2 Căpitan A. a cărui tărie este numai de valoarea unui Escadron întărit, are un rol numai de fixare a inamicului din regiunea cotei 408, înlesnind atacul Detașamentului Nr. 3 asupra cotei 408.

Nu i s'a fixat propriu zis un obiectiv, deoarece rolul acestui detașament era de ordin static. Fixarea inamicului într'un punct determitat al frontului. După ocuparea cotei 408, de detașamentul Nr. 3, în mod fatal trebuia să se desființeze și anume putea să fie regrupat și trecut în rezervă sau să intre sub ordinele detașamentului Nr. 1, sau 3. S'a pus sub ordinele celui din urmă pentru motivul că acesta urma să lase succesiv o serie de elemente de garnizoană pe creastă, pe măsură ce atacul progresa spre Vest și întărirea Detașamentului Nr. 3, cu alte elemente dela gros nu mai era posibilă, din cauza greutăților terenului. In plus, măsura de a întări inițial sau pe timpul luptei Detașamentul Nr. 3 cu alte elemente dela gros, ar fi dus la o împrăștiere de forțe și oboseală inutilă, în timp ce problema se rezolva mai simplu prin contopirea celor două detașamente.

3. - Detașamentul Nr. 3, Maior E. compus dintr'un divizion de cavaleriei întărit, avea forțe suficiente pentru a ataca mamelonul cu cota 408.

Prin progresiunea atacului, împrăștia o parte din forțele sale lăsate în drum ca trupe de garnizoană. Problema alimentării detașamentului cu noui forțe s'a realizat după cum am văzut, prin desființarea detașamentului Nr. 2 și trecerea acestuia sub ordinele Maiorului E.

Direcția de atac - Valea Subskij - era cea mai bună, fiind drumul cel mai scurt spre primul ob. cota 408.

Ocuparea primului obiectiv constituia cea mai mare greutate: Un atac frontal asupra unei creste într'un masiv păduros, unde inamicul dispunea de organizațiuni puternice.

Rezolvarea va fi în funcție de execuție și de acțiunea de fixare a celorlalte detașamente.

Soarta acestei operațiuni nu va fi hotărâtă de cantitate, ci de calitatea efortului.

Primul obiectiv a fost fixat cota 408, care avea Comandament asupra întregii regiuni, fiind un excelent observator.

Al doilea obiectiv a fost fixat la ultima înălțime depe creastă, deci la sfârșitul operațiunii primei zile de atac.

Privit în ansamblu, toate detaşamentele au direcţiuni convergente de atac şi obiective bine precizate, a căror totalitate însumează obiectivul zilei fixat de divizie, un număr al apărării inamice, marcat prin creasta Berg Rüken Pschaf, între cota 408 şi valea Schebsch, plus confluenţa celor două văi Schebsch şi Ksekabe.

O particularitate a acestei operaţiuni o prezintă însărcinarea unuia din Comandanţii de regimente cu coordonarea acţiunii. Normal, într'un teren frământat şi acoperit, coordonarea acţiunii detaşamentelor nu este posibilă întotdeauna. In cazul nostru acest lucru a fost posibil din următoarele motive:

— Atacul dat a fost cu obiectiv limitat, lipsit de profunzime:
— Direcţia eforturilor convergente,
— Teren bine cunoscut.

Intrebuinţarea artileriei.

In total, Divizia de Cavalerie dispune de un regiment de artilerie, organizat pe două divizioane a 2 baterii 76,2 mm.

Din cauza lărgimii frontului şi a compartimentării terenului, întrebuinţarea artileriei a fost tot descentralizată pe baterii.

Pentru atac, au fost date 4 baterii, iar două a fost lăsate pentru a satisface în limita posibilităţilor nevoile apărării.

Cele 4 baterii nu au fost afectate detaşamentelor din următoarele motive:

— Nu se dispune de material samarizat capabil să urmeze detaşamentele,
— Lipsa de comunicaţiuni,
— Atacul vizează un obiectiv limitat, fără profunzime.

Ca atare, aceste baterii au ocupat poziţii fixe, în măsură să sprijine atacul detaşamentelor la cerere şi dispuse astfel ca cel puţin două baterii să poată interveni cu foc simultan pe un punct al frontului.

Din această cauză, problema zonei de desfăşurare necesită recunoaşteri amănunţite, ţinând seama că poziţiile bateriilor vor trebui astfel alese, încât să permită flancării de foc, iar crestele să împiedice cât mai puţin intervenţia cu foc, mai ales că Divizia nu a dispus de material cu tragere curbă.

Pe de altă parte, problema siguranţei artileriei într'o zonă împădurită şi împânzită cu bande de partizani, nu permitea o desfăşurare hazardată, în favoarea condiţiunilor tehnice de tragere impuse de teren.

Din motive de siguranţă nu a fost ocupată cea mai bună poziţie de tragere, care era în păduricele 3 km. Sud Grigoriewskaja.

In vederea atacului, s'a dispus ca două baterii să ocupe poziţie către eşirea de Nord Subskij, o baterie la colţul de Nord-Vest al satului Grigoriewskaja şi a 4-a baterie să rămână pentru prima zi a atacului către colţul de Est Smolenskaja, întrucât deşi era o poziţie excentrică, avea cele mai bune posibilităţi de flancare şi tragere pe valea Schebsch, către piciorul de Sud al pantei şi la confluenţa celor două văi. Intervenţia acestei baterii cu foc a fost posibilă, întrucât bătaia practică a materialului este de 11.000 m. şi eficace 9000 m.

Din lipsă de preciziuni asupra obiectivelor, atacul s'a executat fără pregătire de artilerie.

Sprijinul s'a executat pe timpul atacului sub formă de bombardamente succesive.

Din cauza acoperirilor din zonă, a accidentelor terenului şi a condiţiunilor atmosferice nu era posibil ca toate tragerile să se execute la vedere.

Ca atare, sprijinul de foc a trebuit să se manifeste sub formă de trageri pe obiective nevăzute.

Pentru tragerile pe ceaţă asupra obiectivelor depe creasta Berg Rüken Pscaf, problema era ceva mai uşoară, întrucât ne aflam în faţa acestei creste de mai multe zile şi bateriile aveau elementele calculate şi tragerile reglate din zilele precedente.

Problema focului la piciorul pantei, pe valea Ksekabe, era mai grea de rezolvat. Tragerile în această zonă asupra obiectivelor inopinate, nu erau posibile decât cu ajutorul unui observator de artilerie dotat cu aparat de radio, care să însoţească detaşamentul.

In ceeace priveşte reglarea tragerilor cu avionul, nu este posibilă într'un masiv păduros – accidentat pentru motive uşor de înţeles: Obiectivele sunt invizibile în desişul pădurii, la care se adaugă condiţiuni atmosferice şi în special ceaţa, care face imposibilă descoperirea obiectivelor şi reperarea căderii loviturilor.

In fine, problema sprijinului este îngreuiată din cauza pădurii, întrucât acţiunea se desfăşoară prin surprindere şi distanţa redusă la 50–60 m. între adversari, nu garantează siguranţa trupelor proprii.

Scopul sprijinului urmăreşte neutralizarea obiectivelor inamice şi de multe ori nu se poate conta nici pe acest rezultat ci numai pe un efect moral, pentru următoarele motive:

Sprijinul, într'un asemenea teren, necesită o masă puternică de artilerie cu calibre în jur de 120–150 mm.

Frământările terenului impun guri de foc mobile, cu traectorie curbă şi un consum enorm de muniţiuni.

Ori, cele 4 baterii de tunuri de 76.2 mm., nu reprezintă nici unul din imperativele de mai sus, ţinând seama că şi consumul de muniţii a fost fixat la o dotaţie pe toată durata operaţiunii.

Tragerile de oprire pe fundul văilor şi în punctele obligate, suprapuse peste focul aruncătoarelor, s'a dovedit mai eficace din cauză că inamicul îşi orienta contraatacurile pe firul văilor evitând crestele a căror orientare se opunea perpendicular pe direcţia de intervenţie a rezervelor sale.

PARTEA I-a.

CONDUCEREA

Momentul 1

Situaţia la ora 8,30.

Detaşamentul No. 3, Maior E., raportează radio ora 8,15, că a luat contact cu inamicul, fiind primit cu un foc violent din cazemate din regiunea cotei 408.

Incercând să manevreze cota 408 pe la Sud Est a dat de un nou sistem de cazemate, aşezate în formă de cupolă în jurul cotei. Are 3 morţi şi 5 răniţi trupă.

– Detaşamentul No. 2, Căpitan A, raportează prin telefon ora 8,20, că a dat de un câmp de mine neidentificat până în prezent, pe pantele 1500 m. Nord-Vest cota 408.

– Detaşamentul No. 1, Maior S, nici-o ştire.

Legătura telefonică întreruptă dela ora 6 cu acest detaşament. Echipa de control pe fir a fost atacată de un grup de partizani cu 2–3 arme automate la 2 km. Nord-Vest cota 292 şi s'a înapoiat fără a restabili legătura.

Nici-o legătură radio nu funcționează cu acest detașament.

La ora 7,30 s'a primit o radiogramă fără înțeles și cu foarte multe întreruperi.

Se cere:

Măsurile și ordinele date de Cdt. Reg. A. Călărași.

Rezolvare:

Comandantul Reg. A. Călărași cere sprijinul de foc al celor 4 baterii, concentrând focul asupra cotei 408.

Impreună cu Comandantul Regimentului Artilerie Călăreață care se găsește la P. C. R. A. Călărași, stabilește durata preparației la 20' și consumul de muniționi la 160 lovituri de fiecare baterie. Total 640 de lovituri pe o suprafață de 2 ha.

Scop: Neutralizare.

– Ordonă telefonic celor două plotoane de aruncătoare de 120 mm. să-și concentreze focul asupra cotei 408.

Durata 20' între orele 9,10–9,30.

Consum de muniționi 60 lovituri de fiecare ploton.

– Ordonă plotonului de recunoaștere regimentar să se deplaseze pe direcția cota 292, mergând pe firul telefonic, pentru a căuta legătura cu detașamentul No. 1 Maior S.

Momentul 2.

La ora 9,30, după o pregătire executată cu 4 baterii și 2 plotoane brandt 120 mm. timp de 20' Detașamentul Maior E. reușește cu câteva grupe de asalt să cucerească două cazemate inamice. Până la ora 11, a ocupat întreg mamelonul cu cota 408.

Un contraatac inamic dat cu 15–20 oameni dinspre Sud West de cotă, a fost respins.

La ora 12, a realizat și legătura cu Detașamentul Căpitan A.

La aceiași oră raportează că nu a putut urca decât un singur tun a. c. cu mare greutate la cotă fără posibilitate de al mai mișca mai departe pe creastă.

– La ora 10 Plotonul trimis pentru a face legătura cu detașamentul No. 1 Maior S. pela West de Schebsch, raportează radio că a dat peste un grup de partizani care distrugeau linia telefonică: i-a atacat prin surprindere și a omorât 3 din ei, iar restul a fost împrăștiat prin pădure.

– Dela Detașamentul Maior S. nici'o știre.

– Intre orele 8,30 și 11 s'a auzit zgomot de luptă cu explozii puternice de aruncătoare, pe valea Schebsch.

Se cere: Măsurile Comandantului detașamentului No. 3. și Măsurile Comandantului Reg. A. Călărași.

Rezolvare

I. - *Măsurile Comandantului Detaș. No. 3.*

- Lasă Escadronul de puști mitraliere în apărare la cota 408, întărit cu tunul a. c., care a putut fi urcat până la cotă, plus o grupă de mitralieră, căruia îi ordonă să realizeze legătura telefonică cu Reg. B. Căl. sub ordinele căruia intră din momentul de față și să caute legătura prin patrule spre Sud cu Detaș. Maior S.

Ordonă restului plotonului a. c. să se înapoieze la Supskij, la dispoziția Regimentului B. Călărași.

- Caută să realizeze legătura cu Detașamentul No. 2. Căpitan A. pe care îl ia sub comanda sa conform ordinului de operații.

- Raportează măsurile luate Comandantului Reg. A. Călărași.

II. - *Măsurile și ordinele Cdt. Reg. A. Călărași.*

1. - Radio către Detașamentul No. 3 Maior E.

- Aprob măsurile luate.

- Reluați atacul și raportați când atingeți obiectivul cota 264.

2. - Radio către plotonul de recunoaștere:

Continuați mișcarea spre cota 292, Sud confluența Valea Schebsch-Ksekabe și realizați neapărat legătura cu Maiorul S.

- Raport radio din jumătate în jumătate oră.

Momentul 3.

Detașamentul Maior E. după ce a lăsat un escadron întărit ca trupă de garnizoană pe mamelonul cota 408, a luat sub comandă detașamentul No. 2. Căpitan A. și continuă atacul pe creastă spre West.

Neîntâlnind decât adăposturi fără adâncime, atacul a progresat ușor astfel că până la ora 15, întreaga creastă a fost cucerită. A respins cu ușurință un contraatac inamic.

- Locot. B. Comandantul Plotonului de legătură raportează radio ora 15,10 că a luat legătura cu detașamentul Nr. 1.

- Comandantul Detașamentului Nr. 1. Maior S. raportează că i s'a defectat aparatul de radio iar firul telefonic a fost distrus de partizani.

A ocupat obiectivul ordonat la ora 10,30 și a respins până la ora 15 un puternic contraatac inamic sprijinit de artilerie (1-2 guri foc) și mai multe aruncătoare grele.

Are pierderi: 1 ofiţer şi 16 trupă morţi, 1 ofiţer şi 18 trupă răniţi.

Nu mai dispune decât de $^1/_2$ U. F.

Inainte de a termina raportul se produce un nou contraatac inamic pe valea Schebsch tare de circa un batalion.

Se cere: Măsurile Comandanţilor de detaşamente.

I. — Măsurile Comandantului Detaşamentului No. 3.

— Raportează radio Reg. A. Călăraşi că a atins obiectivul zilei şi a dispus ca Escadronul Căpit. A. să ocupe regiunea cota 264 şi mamelonul dela Est de cotă, iar grosul detaşamentului să se regrupeze la Nord Est de cota 264 în contra pantă.

II. — *Măsurile Cdt. Detaş. No. 1.*

— Cere Cdt. Reg. A. Călăraşi sprijin de foc ‹artilerie şi aruncătoare grele› precum şi împrospătare cu muniţiuni şi punerea la dispoziţie în mod temporar a plotonului de recunoaştere regimentar, pentru a-şi întări rezerva cu care să contraatace fracţiunile inamice care eventual s'ar infiltra în dispozitivul detaşamentului.

III. — *Măsurile şi ordinele Cdt. Reg. A Călăraşi.*

— Aprobă măsurile Comandantului Detaşamentului Nr. 3 cu excepţia ca plotonul de aruncătoare 81,4 mm. să rămână în supraveghere la cota 264.

— Ordonă ca plotonul de pionieri să coboare în valea Schebsch, să execute deminarea drumului şi să deschidă comunicaţia spre confluenţă.

— Va trimite un ploton de curăţire pe pantele de Sud cota 264 şi va fi în măsură ca până la căderea serii când va fi schimbat depe poziţie, să contraatace cu Escadronul ce se regrupează, în direcţia confluenţei celor două văi.

— Cere Comandantului de Regiment Art. Călăreaţă să sprijine cu toate bateriile care pot trage la Sud de confluenţă, pentru a opri atacul inamic.

Consum de muniţiuni 80 lovituri.

— Ordonă Plotonului 2 Aruncătoare 120 mm. dela Stavropolskaja să execute trageri de oprire pe valea Schebsch la 1 km. Sud de confluenţă. Consum 30 lovituri.

— Ordonă Escadronului 2/A Călăraşi, care ocupa liziera de Sud Stavropolskaja, să se regrupeze imediat, fiind în măsură până la căderea serii să contraatace în direcţia văii Schebsch.

După ora 18 va fi în măsură să schimbe detașamentul Nr. 3 Maior E., luând în primire sectorul cuprins între valea Schebsch și limita Est a Regimentului A. Călărași.

— Ordonă Plotonului 1 A. C. pus la dispoziția regimentului, de divizie să înhame numai cu 2 cai de fiecare piesă și să treacă la dispoziția Maior S. folosind comunicația deminată de pionieri pe valea Schebsch. Ca măsură de siguranță contra minelor neobservate, Plotonul A. C. va străbate drumul deminat de o căruță de recheziție.

— Intrucât nu se știe cât timp va necesita deminarea, ordonă să se ia măsuri pentru deservirea materială a detașamentului Nr. 1 și anume:

Din toți caii dela trenul de luptă al divizionului II/A Cav. să se formeze un convoi cu samare improvizate pentru reaprovizionarea cu muniții și hrană.

Ia măsuri de evacuarea răniților cu brancarde cu personal dublat și pe caii trimiși pentru reaprovizionări.

Siguranța convoiului — o echipă din plotonul de pionieri.

Itinerar Vest valea Schebsch cota 292, confluența celor două văi.

PARTEA II-a.

— In urma raportului operativ transmis de Divizia de Cavalerie la 20 Octomvrie, ora 17, prin D. V. K., Gruparea General W., face cunoscut că, în vederea continuării atacului Diviziei de Cavalerie română în ziua de 21 Oct., Divizia G. Inf. Germană va fixa cu o flangardă tare de 2 batalioane sprijinite de 1 regiment de Artilerie Grea, forțele inamice din regiunea cotei 508.

Lungimi de undă pentru legătura cu Divizia G Inf. Germană, 120 m.

— Locotenentul Bondarenko, Comandantul Divizionului 54 Cavalerie rusă, capturat la ora 16, declară că a fost trimis pe Valea Schebsch din ordinul Armatei 54, care luptă la Tuapse și pus la dispoziția R. 11/1135. Primind misiunea să contraatace la ora 15, pentru a cuceri confluența văilor Schebsch și Ksekabe, a avut pierderi atât de mari, încât crede că nu s'a mai putut regrupa niciun sfert din unitatea sa.

Se cere:

Din ordinul de atac, numai capitolele hotărârea și dispozitiv și misiuni.

Divizia Z Cavalerie
Stat Major
B. 3
No. 12508

P. C. Georgie Afipskaja
20. X. 1942, ora 18

Ordin de operaţii No. 146
Atac pentru ziua de 21. X.

Divizia Z Cavalerie, continuă atacul cu detaşamente în ziua de 21 X., ora 7, pe direcţia generală cota 408, 508, pentru a cuceri succesiv înălţimile: cota 490, 470 şi 508.

Efortul dealungul crestei Berg Ruken Pschaf.

Dispozitiv şi misiuni.

1. *Detaşament No. 1* Căpitan T.

Compunere: Escadronul 2/C. Roşiori
1 Ploton pioneri divizionari
1 grupă mitraliere
1 grupă Brandt 81,4 mm.
3 puşti a. c.
1 post radio «G».

Misiune: Atacă dealungul văii Ksekabe, făcând continuu siguranţa întregului dispozitiv de atac.

Va fixa succesiv rezistenţele dela cotele 490, 470 şi 508 pe la Sud.

Va face legătura cu Detaşamentul No. 2 cu o grupă întărită.

Bază de plecare la atac: confluenţa văilor Schebsch şi Ksekabe.

După cucerirea întregii creste, Detaşamentul trece la Supskij, unde se desfiinţează şi subunităţile trec la dispoziţia regimentului

2. *Detaşamentul No. 2 Lt. Colonel L.*

Compunere: Regimentul C. Roşiori - Escadr. 2:
1 ploton pioneri divizionari
3 puşti a. c.

Misiune: Atacă dealungul crestei Berg Ruken Pschaf pe direcţia cota 408-508, pentru a cuceri succesiv cota 490 ⟨ob. 1⟩ cota 470 ⟨ob. 2⟩, cota 508 ⟨ob. 3⟩.

Pentru cucerirea obiectivului 3 va coordona acţiunea celor 3 Detaşamente ale Diviziei.

O flangardă tare de 2 batalioane, sprijinită de 1 regiment de artilerie grea din Divizia G Inf. Germană, fixează forţele inamice din regiunea cotei 508, pe la Est, cu care se va lua legătura radio pe lungimea de undă 120 m.

Va lăsa pentru stăpânirea obiectivului 1 și 2 un Escadron întărit.

După cucerirea obiectivului 3, va fi înlocuit de Detașamentul Maior M. astfel că întreaga creastă Berg Ruken Pschaf între cotele 408 și 508 (ambele inclusiv) să rămână în sarcina apărării Reg. B. Călărași.

Baza de plecare la atac: Versantul Est mamelonul cota 408.

3. *Detașamentul No. 3 Maior M.*

Compunere: Divizionul I/B. Călărași.
1 Ploton pionieri Divizionari
1 Plot. arunc. 81,4.
1 Plot. Mitraliere
1 Post radio «G»
3 puști a. c.

Misiune: Atacă pe direcția șirului de mameloane de la 1 km. Nord vârful crestei Berg Ruken Pschaf, spre Est.

Va fixa cu patrule tari și concomitent, toate punctele de sprijin inamice dintre cota 408 și 508.

Cu grosul, acțiune succesivă de fixare pe la Nord asupra rezistențelor din regiunea cota 490, 470 și 508, pentru a ușura atacul Detașamentului No. 2.

După cucerirea întregii creste, se instalează în apărare pe creasta Berg Ruken Pschaf, menținând cu orice preț cotele 490 și 508.

Bază de plecare la atac: Șeaua dintre cele 2 mameloane dela 800 m. Nord Vest, cota 490.

4. *Gata de atac* pe baza de plecare la 21. X. ora 5,30.

5. *Artileria:* II/Z. Art. Călăreață, din zona Supskij, va sprijini la cerere atacul Detașamentului No. 2.

Până la cucerirea obiectivului 2, va lua sub comandă și plotonul 1 aruncătoare 120 dela Supskij, pe care îl va împinge cât mai mult posibil în spatele bazei de plecare a Detașamentului No. 3 pe valea ce duce spre cota 490.

Regimentul Z. Artilerie Călăreață, va da un detașament de legătură pe lângă Detașamentul No. 2.

6. *Rezerve.*

– Escadronul 3/B Călărași la Supskij, în măsură să intervină în direcția Stavropolskaja și cota 408, la ordin.

— Fostul detaşament al Căpitanului A., întărit cu 1 baterie a. c. la Grigorievskaja, în măsură să oprească un atac inamic spre Nord, la Vest de Valea Schebsch.

— Grupul Z Cercetare plus 1 companie Vânători de care Moto ‹Germană›, la Georgie Afipskaja, în măsuă să contraatace pe văile Schebsch, Afips sau Ubinka la ordinul Diviziei.

. . . . . .

. . . . . .

Comandantul Diviziei Z. Cavalerie
Colonel,

Şef de Stat Major
Maior,

Momentul 1.

Atacul a pornit la ora 6, întâmpinând rezistenţe slabe fără nici'o adâncime, care au fost înfrânte fără greutate.

La ora 9, Detaşamentul No. 3 Lt. Colonel L., raportează că a ajuns în regiunea cota 490 unde a dat de un sistem circular de cazemate. Are un subofiţer şi 5 trupă răniţi.

Are legătură cu detaşamentul No. 1, care se găseşte cu grosul oprit la 3—400 m. spre Sud de cotă.

Detaşamentul No. 3 a rămas în urmă, aproape 2 km. din cauza greutăţii terenului.

— In regiunea cota 508 se aud lovituri repetate de artilerie şi sgomot de luptă.

Se cer :

— Măsurile Comandantului Detaşamentului No. 2

— Măsurile şi ordinele Comand. Div. Z. Cavalerie.

1. *Măsurile Comandantului Detaşamentului No. 2.*

— Trimite o nouă serie de recunoaşteri pentru a determina posibilităţile de atac şi pătrundere în interiorul sistemului de cazemate inamice.

— Opreşte atacul până la sosirea detaşamentului Maior M.

— Raportează Diviziei măsurile luate.

2. *Măsurile şi ordinele Comand. Diviziei Z. Caval.*

— Aprobă măsurile luate de comandantul Det. No. 2 în plus ordonă să nu reia atacul decât după ridicarea tragerii de preparaţie, care se va executa cu 3 baterii între orele 9,30—10.

– Impreună cu Comandantul Regimentului de Artileri Călăreaţă stabileşte: Durata preparaţiei 30' ‹suprafaţa obiectivului 2 ha› consum 720 lovituri ‹2 lovituri pe minut›.

Scop: Neutralizare.

— Intervine prin D. V. K. la Divizia G. Infanterie germană să concure cu foc de artilerie grea asupra cotei 490, cel mai târziu până la ora 9,50, la ora 10 urmând să se reia atacul.

Momentul 2.

După un bombardament puternic executat cu 2 divizioane artileria grea şi 1 divizion uşor, atacul se reia la ora 10, reuşind după o luptă de o jumătate de oră să reducă la tăcere toate rezistenţele inamice.

La ora 14 când s'a produs atacul general asupra regiuni cota 508, inamicul a părăsit poziţia şi s'a retras în dezordine spre Sud fără să mai încerce vr'un contraatac.

La ora 15, Comandantul Detaşamentului No. 3 raportează că forţa Divizionului său întărit, nu-i permite ocuparea întregii poziţii şi cere mijloace la dispoziţie.

Se cer:

Măsurile şi ordinele Comandantului de Divizie.

Rezolvarea:

— Sectorul Maior M. se micşorează între cota 508 şi 470 ‹ambele inclusiv›.

Ocuparea poziţiei începe imediat.

— Regimentul C. Roşiori, mai puţin Escadronul rămas la cota 490, se va regrupa în cursul nopţii la Nowodimitriewscaja.

- Plotoanele de pionieri divizionari, se adună la escadronul de pionieri în George Afipskaja.

In noaptea următoare ‹22–23 X.› Regimentul B. Călăraşi schimbă cu jumătate din escadronul din rezerva sa, escadronul din Regimentul C. Roşiori dela cota 490, astfel ca până în dimineaţa de 23 X. fiecare subunitate să se găsească la regimentul respectiv. Trecând dela atac la apărare, ia măsuri pentru a se începe organizarea poziţiei, în special lucrările de întoarcere a cazematelor inamice, curăţirea câmpului de tragere şi baraje technice.

INVĂȚĂMINTE GENERALE.

Invățămintele care decurg din această aplicație sunt de ordin tactic și de ordin technic și se referă în special la:

— Misiune și teren care sunt elemente fixe,

— Execuție, întrebuințarea mijloacelor și agenți externi (starea timpului, situații creiate de inamic și starea morală), care sunt elemente variabile.

Misiunea:

Normal, o mare unitate de Cavalerie primește o singură misiune, excepțional două.

— Misiunea fixată Diviziei până la data de 17 X. ora 9, avea un caracter static defensiv.

Ar fi o greșală să se considere cele 3 paragrafe ca 3 misiuni distincte, în realitate fiind una singură: Apărarea, fără gând de retragere pe o linie și o zonă determinată.

Primul și al treilea paragraf exprimă preciziuni în definirea unei misiuni, impunând prin bararea comunicațiilor într'o zonă largă de acțiuni, efortul pe văile care deschid aceste comunicații. Prin prezența Diviziei în zona și pe linia de apărare ordonată făcea în mod implicit și siguranța dreptei ca element static al unui dispozitiv strategic ofensiv, paragraf care apare ca o servitute a misiunii primite și care nu impune norme speciale de execuție.

Tot ca o servitute se consideră și perscripțiunea paragrafului al doilea «Asigurarea rocadei Georgie Afipskaja, Sewerskaja», prin faptul că distanța până la inamic scotea această rocadă din focul eficace al artileriei de câmp inamice și paza acestei rocade a impus măsuri de pază contra sabotajului partizanilor cu efective reduse, al căror procent neînsemnat nu influența cu nimic saturarea liniei de luptă.

— Misiunea primită în ziua de 17 X. ora 9 nu exclude pe prima și îndeplinirea lor în timp și spațiu este posibilă. Este deci o situație reală însă complexă, întrucât aceste 2 misiuni au imperativul executării lor simultan și cer comandanți destoinici, stat major abil și trupe manevriere.

A doua misiune a impus o grupare de mijloace lăsând pe restul frontului pentru întreținerea misiunii anterioare, un minimum de forțe, care să-i garanteze Comandantului Diviziei libertatea de acțiune.

II. Execuţia.

Execuţia este în funcţie de manevra proectată, iar manevra de teren, inamic şi de mijloace. Divizia a atacat pentru a cuceri o formă caracteristică de teren, o creastă lungă de 14 km., cu diferenţe de nivel de 2-300 m. şi împădurită. Manevra a impus, în funcţie de celelalte elemente amintite, o scindare a operaţiunii în timp de 2 zile consecutive.

In spaţiu, ruperea unui umăr al apărării inamice şi ocuparea crestei Berg Ruken Pschaf între valea Schebsch şi cota 408 în prima zi a atacului, restul urmând să fie cucerit în ziua următoare printr'un atac pornit din zona cotei 408 în lungul crestei, spre Est.

In ceiace priveşte organizarea elementelor de atac, se remarcă următoarea caracteristică:

Divizia de Cavaleriei ca instrument de luptă mobil şi cu forţe reduse, atacă obişnuit numai prin gruparea mijloacelor, excluzând atacul pe grupări tactice.

In situaţia din Octomvrie 1942, Divizia de Cavalerie şi-a grupat mijloacele în vederea atacului, însă execuţia s'a făcut pe detaşamente.

Această carenţă a fost impusă de teren, o creastă într'un masiv păduros.

Concluziuni:

1. Atacul obiectivelor mari în teren frământat şi împădurit impune scindarea operaţiunii în spaţiu şi timp de mai multe zile consecutive.

Concentrarea mijloacelor în prealabil, realizând o abilă economie a forţelor şi lăsând pentru libertatea de acţiune un minimum, strict necesar.

Atacul într'un masiv păduros accidentat impune descentralizarea Comandamentului, acţiunea fiind dusă cu detaşamente, pe direcţiuni convergente sau paralele.

– Baze de plecare îndepărtate, cum a fost cazul în aplicaţia de faţă, care impun o apropiere de noapte iar ziua numai pe ceaţă sau vânt puternic care să acopere sgomotul mişcării.

Alteori, când trupele se găsesc în strâns contact, din cauza distanţelor reduse de 50–60 m., care sunt frecvente din cauza acoperirilor, atacul ia forma unui asalt, fără sprijin de artilerie, prin surprindere.

— Obișnuit, poziția apărării se sprijine pe creste fără adâncimi, iar văile sunt barate cu detașamente și câmpuri de mine. Lipsește poziția de avanposturi și atacatorul se isbește direct de poziția de rezistență a inamicului.

Acest lucru impune :

Atac prin surprindere, fără pregătire de artilerie, repeziciune în axecuție pentru a rupe cât mai repede linia de apărare inamică, evitarea atacului pe fundul văilor înguste și ocuparea rapidă a obiectivelor pentru a opri contraatacurile inamicului cu un plan de foc închegat.

Ca un corolar al acestui învățământ, atacul în teren frământat și acoperit impune viteză, dinamism.

— Greutatea mișcării impune deseori manevre preconcepute, nefiind posibile schimbările de direcții și întărirea detașamentelor pe timpul execuției.

Deci constituirea detașamentelor trebuie făcută a priori cu multă judecată, dotându-le cu mijloace suficiente : Pioneri, transmisiuni, armament greu aruncătoare, multe grenade și pistoale mitralieră, atât cât pluralitatea acestor mijloace nu reduc mobilitatea detașamentelor.

— Obiectivele fixate, înglobează creste importante și confluența văilor.

In prima zi a atacului, Detașamentul No. 1, a avut ca obiectiv confluența văilor Schebsch și Ksekabe, prin cucerirea căreia a întors umărul stâng al apărării inamice de pe creasta Berg Ruken Pschaf și a închis direcțiile de contraatac ale rezervelor inamicului spre creastă.

Celelalte două detașamente au avut ca obiectiv importanta creastă Berg Ruken Pschaf, între cota 408 și valea Schebsch, deci ruperea unui umăr al apărării inamice și stăpânirea lui, în vederea operațiunilor ulterioare.

— Un alt aspect caracteristic al atacului Diviziei de Cavalerie, a fost atacul unei creste cu obiectiv limitat, fără a marca o progresiune adâncă în interiorul munților.

De aici rezultă întrebarea : Sunt posibile operațiunile cavaleriei în munți față de organizarea, instrucția, dotarea și posibilitățile deservirii materiale impuse de vicisitudinile terenului și în ce măsură ?

Dela început, putem afirma, că micile unități până la escadron întărit, cu o organizare și dotare materială specială, sunt apte pentru asemenea operați.

Dar marile unităţi de Cavalerie ?

Regulamentele şi ultimile instrucţiuni date de Comandamentul German prevăd că toate categoriile de trupe pot acţiona în munţi, cu condiţia ca ele să se adopteze repede, improvizând la nevoie mijloace pentru deservirea materială.

Intrebuinţarea M. U. de Cavalerie în munţi, s'a făcut şi de Napoleon şi în timpurile noastre.

In ultimul războiu greco-turc, bătrânul general Fakeret Din, Comandantul unei M. U. de Cavalerie turcă, printr'o manevră abilă străbate un defileu muntos la Nord de Galipoli, surprinde Gomandamentul grec şi precipită sfârşitul războiului în favoarea Turciei.

In anul 1918, la 15 Septemvrie, începe ofensiva generală aliată pe frontul din Balcani, care se întindea dela golful Orfano, până la coasta Adriaticei

Dupăce frontul inamic a fost rupt între Dobropolie şi Vetrenic, înălţimi care atingeau 2500 m., Comandamentul aliat asvârle pe direcţia Uscüb, Brigada de Cavalerie Juinot – Gambeta. In condiţiuni grele, dupăce străbate înălţimi care depăşeau 1800 m., Brigada de Cavalerie Juinot – Gambeta ajunge la Usküb, pe care-l interceptează şi tae astfel comunicaţiile inamicului cu spatele.

Armata XI Germană care se află spre aripa dreaptă, neâncunoştiinţată la timp de ce se petrece la centrul frontului, este închisă în munţi şi capitulează.

70.000 de prizonieri şi o bogată pradă de răsboi constituie trofeul zilei.

In concluzie, întrebuinţarea M. U. de Cavalerie în munţi este posibilă. Din rezultatele exemplului de mai sus însă, nu trebuie să constituim o regulă şi trebuie evitată întrebuinţarea Cavaleriei în munţi, căutând ca fiecare armă să fie folosită în sensul creerii şi justificării existenţei ei.

I. Intrebuinţarea armelor.

1. Cavaleria.

Intrebuinţarea Cavaleriei s'a făcut ca şi a Infanteriei: Comandament descentralizat şi acţiune pe detaşamente mobile, a căror tărie variază în raport cu misiunea şi posibilităţile de atac, în funcţie de teren, forţa şi organizaţiunile inamice.

Desvoltarea acestui capitol s'a făcut anterior astfel că repetarea învăţămintelor nu mai prezintă importanţă.

2. *Artileria.*

Divizia nu a dispus de material samarizat. Intervenţia ei a fost posibilă întrucât atacul s'a produs asupra primei creste mai importante dela intrarea în munţi. Dacă s'ar fi continuat atacul în adâncime, întrebuinţarea ei era posibilă, ocupând poziţii filiforme dealungul văii Schebsch.

In situaţia noastră, artileria, a fost descentralizată pe baterii, astfel ca din cele 4 baterii din sectorul de atac, cel puţin două să bată puncte comune.

Creasta Berg Rüken Pscaf limita posibilităţile de tragere între creastă şi 2-3 km. spre sud.

Bateria dela dreapta, instalată la Smolenscaja a intervenit mai eficace spre confluienţa celor două văi şi pe valea Ksekabe la Sud de creastă, având posibilităţi de flancare.

Cea mai bună poziţie de tragere era în păduricele din zona Zercovny, la 3 km. Sud Grigoriewskaja care nu s'a putut ocupa din lipsă de siguranţă.

In concluzie, pentru divizia de cavalerie, se pare că cel mai bun material de artilerie ar fi obuzierul de 100 mm., care nu-i reduce nici mobilitatea armei şi este un material mai puternic şi cu posibilităţi de tragere mai bune în teren frământat.

In acţiunele duse în adâncime, într'un teren frământat şi lipsit de comunicaţii practicabile, artileria cu tracţiune hipo nu va putea urma atacul.

Este cazul altei Divizii de Cavalerie în atacul pentru cucerirea înălţimilor Sud vest Noworossisk, care a trebuit să lupte fără ca artileria să poată urma unităţile de cavalerie pe jos.

3. *Pionerii.*

— Pionerii regimentari, s'au întrebuinţat ca rezervă şi pentru siguranţa postului de comandă, ca mână de lucru pentru amenajări de comunicaţii şi treceri prin vaduri, reparaţiuni şi construcţii de podeţe.

— Pionierii divizionari, au fost întrebuinţaţi ca instrumet de luptă şi mână de lucru.

In vederea atacului, au intrat în compunerea Detaşamentelor, adesea împărţiţi grupelor de asalt, pentru distrugerea cazematelor cu încărcături alungite şi grenade.

Au executat deminări, iar la Detaşamentul Maior S., au fost întrebuinţaţi ca mână de lucru pentru construirea unei plute pe

care s'a trecut o cantitate importantă de material în capul de pod de pe râul Schebsch, la sud-est de cota 292.

Inainte şi după atac, au executat o serie de baraje technice, în special cămpuri de mine pe un front de 6500 m., precum şi pregătirea distrugerilor celor două poduri dela Smolenskaja şi Nowo-Dimitriewskaja.

4. *Aviaţia.*

a) *Cercetare aeriană.*

La dispoziţia diviziei au fost puse misiuni concretizate prin ieşiri de avioane izolate, executând cercetarea tactică şi de luptă.

In teren accidentat şi complet împădurit, s'a remarcat că aportul cercetării a fost extrem de redus din cauza imposibilităţii observării obiectivelor inamice şi a condiţiunilor atmosferice, la care se adaogă în plus greutatea legăturii cu trupele proprii din aceleaşi motive.

b) Fotografiile aeriene executate cu mai multe zile înaintea atacului şi primite dela unităţile germane înlocuite în sector, au fost de cel mai real folos.

Intr'un teren frământat pe care hărţile ruseşti îl reprezintă cu o lipsă totală de preciziune, numai fotografia aeriană a putut suplini aceste lipsuri.

In concluzie fotografia nu s'a executat cu scopul de a căuta şi determina obiectivele inamice, ceeace era imposibil, ci numai cu scop topografic şi de recunoaşterea terenului.

Aportul acestor fotografii aeriene a fost cu atât mai eficace, cu cât răspândirea lor a fost până la Divizion inclusiv.

c) In situaţia creiată, nu n'a întrebuinţat aviaţia de bombardament. Folosirea acestui mijloc de luptă, s'a folosit după data de 25 Octomvrie, când s'a reluat atacul la aripa dreaptă a dispozitivului amic, în vederea unor rectificări a liniei frontului.

Intrebuinţarea armamentului.

1. Aruncătoarele Brandt de 60 mm. sunt foarte eficace la distanţe apropiate, în teren frământat şi acoperit, formând o prelungire a barajului de grenade, dincolo de posibilităţile de aruncarea acestora cu mâna. Aruncătoarele de 60 mm nu au constituit un element de foc în mâna Comandantului de Escadron, cum este normal în teren deschis, ci s'au întrebuinţat, descentralizat, împărţite la plotoane sau chiar la grupe de şoc.

2. Aruncătoare 81,4 mm. s'a întrebuinţet cu foarte mare eficacitate contra ţintelor descoperite, formând baraje de oprirea contraatacurilor inamice. A fost singurul material mai puternic, care a putut să însoţească peste tot cavaleria, s'o sprijine în orice teren, deschizând foc instantaneu la vedere sau chiar pe obiective nevăzute.

Asupra obiectivelor adăpostite (cazemate) nu a avut decât uşor efect neutralizant, prin explozii în faţa crenelelor şi intimidarea apărătorilor.

S'a întrebuinţat fie întreg plotonul de aruncătoare în mâna Comandantului de Divizion, aşa cum au fost întrebuinţate de Detaşamentul Nr. 1 Maior S., s'au repartizate escadroanelor lăsând la dispoziţia Detaşamentului o grupă, aşa cum a făcut Detaşamentul Maior E.

In orice caz, Brandt-ul 81,4 mm nu trebue să lipsească din compunerea detaşamentelor într'un teren accidentat şi acoperit.

3. Aruncătorul 120 mm. este cel mai puternic armament al cavaleriei, dar cel mai greoi, neputând urma în teren accidentat, iar în şes se mişcă cu o vetiză inferioară cavaleriei.

Din declaraţiile prizonierilor, aruncătorul de 120 mm. era spaima infanteriei inamice.

S'a întrebuinţat ca şi artileria, executând trageri de sprijin foarte eficace, obiective inopinate şi chiar contra baterie.

Contra obiectivelor adăpostite în cazemate, are un efect puternic neutralizant în special cu bomba de mare capacitate.

Contra obiectivelor descoperite efect de distrugere.

Graţie traectoriei sale foarte curbe a sprijinit atacul în bune condiţiuni, fiind singurul material care a putut să tragă peste creastă, la piciorul pantei dinspre inamic.

4. Grenada este mijlocul cel mai eficace pentru distrugerea adversarului în lupta apropiată şi la îndemâna oricărui luptător.

S'a întrebuinţat cu efect în teren împădurit şi stâncos, formând în acelaşi timp cel mai eficace mijloc pentru curăţirea cazematelor şi cel mai preferat mijloc al luptătorilor noştrii în asemenea situaţii.

Prizonierii inamici au declarat că aruncătoarele grele şi grenada de mână le-a produs cele mai mari pierderi şi a exercitat o puternică presiune morală asupra lor.

Deacea s'au dotat cu grenade nu numai grenadierii, ci toţi luptătorii, ofiţeri şi trupă, trăgătorii dela armele automate, grupuri de comandă şi chiar oamenii dela trenuri.

5. *Armamentul automat.*

a) Tunul automat 20 mm A. A. s'a întrebuinţat pe secţii pentru protecţia artileriei şi a cailor la mână. Insuficienţa numerică a gurilor de foc nu s'a resimţit din cauza inactivităţii aviaţiei inamice.

b) Mitraliera, o armă destul de grea care nu a compensat oboseala transportului ei cu rezultatele obţinute. Din cauza limitării câmpului de vedere şi de tragere, punerea în bătae a fost destul de grea şi nu putea face faţă instantaneu pe timpul mişcării, acţiunilor inamice declanşate prin surprindere.

Efectele de razanţă şi adâncimea focului limitate, realizând focuri înfipte şi trageri la distanţe sub 70 m.

Contra obiectivelor adăpostite în cazemate a avut un efect uşor neutralizat, prin concentrarea focului la crenele.

c) Puşca mitralieră s'a dovedit a fi mai practică decât mitraliera. Uşoară, maneabilă şi cu o mare putere de foc, a constituit arma acţiunilor prin surprindere şi instantanee, fiind folosită cu succes şi în lupta apropiată.

A înlocuit în mare măsură lipsa pistoalelor mitralieră.

d) Pistolul mitralieră constitue arma prin excelenţă a recunoaşterilor şi acţiunilor de surprindere în lupta apropiată, în pădure.

Numărul lor extrem de redus s'a resimţit şi ne-a costat mult sânge şi multe vieţi omeneşti.

6. *Tunul A. C. 45 mm.* care în apărare formează baraje eficace pe direcţiile de pătrundere contra carelor uşoare şi de tonaj mijlociu, în atacul în teren frământat şi acoperit nu-şi găsesc o întrebuinţare practică din cauza că mişcarea sa este strâns legată de comunicaţii, ceeace nu găsim într'un astfel de teren şi din cauza razanţei traectoriei.

In situaţia noastră, Detaşamentul Maior E. a fost întărit cu un ploton A. C. de 4 piese care să sprijine atacul cazematelor de pe creasta Berg Ruken Pschaf.

Cu toată munca depusă de un ploton de puşcaşi şi o grupă de pionieri, un singur tun a putut fi urcat până la cota 408 cu mare greutate.

Efectul proectilului la crenel, asupra cazematelor de pământ cu acoperiş care rezistă proectilului de 76,2 în plin, a fost surprinzător. Din 5–6 proectile A. C. şi 2–3 explosive a distrus personalul, avariind grav adăpostul.

7. *Puşca A. C.* S'a dispus de câteva exemplare, capturate dela inamic. Nu am avut ocazia să le folosim ca material special A. C.

Au fost folosite cu efect apreciabil prin trageri la crenel asupra cazematelor de pământ.

Servanţii unei asemenea cazemate primind focul a două puşti A. C. au părăsit cazemata şi au fugit. Nu s'a putut exploata complect efectul acestei arme, din lipsă de muniţiuni.

Este singurul armament A. C. care poate fi transportat pe orice teren.

8. *Carabina cu baionetă* a dat dovadă că este mai aptă pentru luptă apropiată prin folosirea baionetei şi a tragerilor la gura ţevii.

La distanţe peste 100 m. nu a dat rezultate din cauză că soldatul nostru nu ocheşte. Numai snopul armei automate are oarecare efect.

9. *Materialul incendiar* s'a întrebuinţat sub formă de sticle cu lichid imflamabil. Transportul şi mânuirea lor se pare că a fost anevoioasă. S'a preconizat folosirea lor de către grupele de asalt, pentru cucerirea cazematelor. Pentru curăţirea cazematelor însă, luptătorii noştrii au dat preferinţă grenadelor Kisser şi grenadelor defensive de fontă cadrilată, mai sigure şi cu efect imediat de distrugerea personalului.

10. *Materialul Fumigen* s'a întrebuinţat de toţi luptătorii sub formă de grenade fumigene pentru orbirea inamicului şi camuflarea apropierii de cazemate, precum şi pentru decroşarea elementelor de recunoaştere.

Materialul uşor şi maneabil, a fost întrebuinţat cu multă plăcere de soldaţii noştri.

11. *Materialul explosiv* s'a întrebuinţat de pionieri pentru distrugerea cazematelor, sub formă de încărcături alungite.

III. Realizarea şi menţinerea legăturii şi transmisiunilor.

Legătura între detaşament şi artilerie se face printr'un mic detaşament de legătură redus numai la un ofiţer observator şi 3–4 oameni cu aparat radio.

Legutra între detaşament şi organul de coordonare, s'a realizat propriu zis prin radio. Legătura telefonică este foarte greu de realizat, din cauza greutăţilor construcţiei de linii şi a acţiunii partizanilor din zonă.

Faptul că Detașamentul Maior S., s'a rupt de sursă, și nu s'a mai știut nimic de el timp de 9 ore, se datorește sabotajului partizanilor care au distrus linia telefonică și a defectării aparatului de radio deplasându-se într'un teren greu și acoperit de păduri dese.

Ca învățământ, tot aparatul de radio rămâne cel mai eficace mijloc de transmisiuni între eșalonul superior și detașament, cu condiția ca fiecare detașament să aibă două aparate de radio.

Realizarea propriu zisă a legăturii dintre detașament rupt de sursă și organul de coordonare s'a efectuat printr'o recunoaștere tare de un pluton, împinsă dela postul de comandă al regimentului în momentul când nici un mijloc de transmisiuni nu a fost posibil.

In ceace privește legătura între detașamente nu a fost posibilă pe timpul mișcării din cauză că punctele de dislocare și bazele de plecare erau dispuse radiar, cu direcțiuni convergente.

Pe obiectiv însă, legătura a fost posibilă.

— In concluzie, legătura pe obiectiv trebuie ordonată, căutată și realizată.

IV. Deservirea materială.

Pentru trupe nespecializate, aprovizionările și evacuările în teren frământat și lipsit de comunicații formează un capitol foarte greu de realizat și totuși trebuie făcut.

Detașamentul Maior S, nu s'a putut servi singur.

A trebuit să intervină Regimentul să-i asigure împrospătarea cu muniții și hrană, transportate pe samare improvizate. In acest scop, toți caii dela trenurile de luptă ale celor două excadroane. în număr de 32, formau zilnic o caravană de samare spre front.

Mai grea, a fost problema evacuării răniților parte din răniți au fost evacuați pe jos până la stația de trăsuri, alții călări pe caii samar folosiți pentru aprovizionări și cei mai grav pe târgi cu echipe duble de brancaderi, sau pe brațele camarazilor.

V. Agenții atmosferici.

Atacurile date prin surprindere au mai mulți sorți de isbândă pe vreme rea.

In timpul ploii, vigilența inamicului este mai redusă și deci se poate surprinde mai ușor.

Fac excepție ploile torențiale și interminabile care îngreuiază foarte mult operațiunea.

— Vântul este cel mai plăcut agent al atacului în pădure. El camuflează sgomotele inerente pe timpul apropierii și favorizează surprinderea.

— Ceața acoperă mișcarea până la asalt.

Ingreuiază însă orientarea, menținerea direcției de atac, realizarea legăturii și provoacă confuzii între trupe, dând naștere la accidente. Atacul pe ceață în păduri dese, contrar decât în șes se recomandă deoarece ridicarea bruscă a ceții nu ne lasă descoperiți în fața inamicului, fiind protejați de desișul pădurii.

16. Starea morală.

In afară de alți factori comuni, care influiențează moralul individului și al massei, muntele și pădurea creiază spiritul de izolare, de necunoscut.

Un soldat neobișnuit să lupte în astfel de condițiuni, este asemenea unui copil, care, trece singur pentru prima oară prin pădure.

S'a văzut subunități care se strângeau pe comandant ca roiul de albine după matcă și din această cauză practicată și de noi și de inamic s'au produs pierderi de ambele părți.

Instrucția și educația din timpul de pace trebuie să tindă la creerea de individualități, nu numai la ofițeri dar și în rândurile trupei, întrucât în munte și în pădure, mai mult decât în șes, exercitarea comenzii este iluzorie.

* * *

S'ar părea că s'a omis din acest studiu «Terenul» care este cel mai important factor într'o operațiune. In realitate însă, toate concluziunile s'au raportat numai la teren.

Terenul, alături de misiune, impune forma manevrei și anumite norme de execuție și întrebuințarea mijloacelor.

Terenul este elementul care exclude schemele și imprimă dinamismul luptei.

Am afirmat că este un element fix. Intr'adevăr el este arena pe care se joacă piesa sângeroasă a războiului și pe care belgeranții își impun voința.

Din cele 3 elemente: Apă, aer și uscat, lupta în primele două se dă tot pentru stăpânirea terenului. Insăși mijloacele de

acțiune depe apă și din aer sunt legate de teren, prin bazele navale și aeriene.

Atac terenul pentru a desorganiza și distruge forța inamicului și a-i impune voința.

In funcție de teren, Comandantul Diviziei și-a făcut planul de acțiune și a executat manevra proectată.

Ideia de manevră, execuția pe detașamente cu acțiuni pe direcții convergente, având ca obiective creasta sau confluența văilor, întrebuințarea mijloacelor și deservirea materială, toate apar ca sclave ale terenului, cărora li s'a impus categoric acest element fix, asemănător unei uzine gigantice, în care se mișcă mașina războiului, în care cei mai buni fii ai țării făuresc virtuțile neamului, în care tinerii ofițeri își fac adevărata lor ucenicie și unde marii conducători hotărăsc și pecetluesc soarta popoarelor în istoria zilei de mâine.

Căpitan, **Dobre A. Panait**

TRADIȚIE

In continuarea corespondenței dintre vechii și noii luptători călăreți, publicăm, ca o urmare a scrisorilor din Revista Cavaleriei Nr. 4-6 | 943, scrisoarea trimisă de Lt. Colonel «à la suite» Mora, Maiorului Vladimir Kociu și răspunsul acestuia.

București 9 Decembrie 1943

DOMNULUI MAIOR KOCIU
Comandantul Reg. 9 Roșiori
«Regina Elena»

Nici o surpriză pentru nimeni.

Vitejia Cavaleriștilor impresionează dar nu surprinde.

Din prima zi a războiului, al 9-lea Regiment de Roșiori, Regimentul Majestății Sale Regina Elena, s'a distins în mod strălucit sub comanda Coloneilor Sotir și Dafinescu.

Astăzi, sub iscusința și vitejia tânărului său comandant, s'a depășit.

Onoare Cavaleriei care își multiplică paginile de aur scrise cu roșul sângelui de «Roșiori» adăogând file grele la cartea Neamului.

Cu respect și admirațiune mă înclin în fața eroilor cari alcătuesc acest Regiment Regal și cu acelaș respect trimit ultimul omagiu celor căzuți vitejește pentru Țară, Rege și Conducător.

VICTORIE!

LT. COLONEL MORA
«A la suite» în Reg. 9 Roșiori
«Regina Elena»

Calea Victoriei 143

20 Decembrie 1943

DOMNIEI SALE
DOMNULUI LT. COLONEL MORA
«à la suite» în Reg. 9 Roşiori
«Regina Elena»

DOMNULE COLONEL,

Vă mulţumesc în numele meu personal şi al tuturor ofiţerilor, subofiţerilor şi trupei Regimentului 9 Roşiori «Regina Elena» pentru prea frumoasa Dumneavoastră scrisoare.

Dacă noi ne-am făcut şi ne vom face totdeauna datoria, aşa cum nişte ostaşi ai unui Regiment Regesc trebuie să şi-o îndeplinească, nu e mai puţin adevărat că exemplul înaintaşilor noştrii, ne serveşte totdeauna de călăuză, iar sentimentele Domniei Voastre de adâncă înţelegere, camaraderie şi elan cavaleristic ne întăresc, ne stimulează şi-şi găsesc un ecou admirabil în sufletele tinerilor dar încercaţilor mei luptători.

Cavaleria prin fiii ei, e nemuritoare, după cum unitatea Românismului şi a fruntariilor Ţării sunt şi vor rămâne intangibile.

Deaceia suntem aici, cu sublima misiune de a ne apăra moşia, sub ordinul Majestăţii Sale Regelui şi privegherea Domnului Mareşal Antonescu.

Eroii noştrii, bravi între bravi şi cei mai viteji luptători, au înţeles cu un minut înaintea noastră cum trebuie să lupte adevăratul Cavalerist, iar noi toţi orcând nevoia va cere îi vom urma pentru biruinţa Scumpei noastre Românii.

Sunt mândru şi fericit că pot răspunde depe câmpul de glorie cu salutul nostru trecut în legendă:

Izbândă sau moarte!

Comandantul Regimentului 9 Roşiori
Maior, **Vladimir Kociu**

„REVISTA CAVALERIEI"

COMITETUL DE DIRECȚIE

Președinte : General Pantazi C.

Membrii :
- General Sănătescu M.
- General Racoviță M.
- General Nicolescu C.
- General Cialik Gh.
- General Manafu M.
- General Codreanu I.
- General Munteanu Gh.
- General Teodorini C.
- Colonel Popescu G.
- Colonel Dimitriu-Șoimu Ad.

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte: General Măinescu Vasile

Membrii :
- Colonel Eftimiu I.
- Colonel Constantinescu Vl.
- Colonel Ioan Crăciunescu

Membru și secretar : Căpitan Negulici Alex.

COMITETUL DE ADMINISTRAȚIE

Președinte : Colonel Eftimiu I.

Ajutor : Lt.-Colonel Kirculescu Petre

Ofițer cu Tipografia : Căpitan Sandovici Al.

Costul abonamentului pe un an:

Pentru ofiţeri . . . . . 350 lei

Se face cunoscut că abonamentul la Revista Cavaleriei pe anul 1944 este de Lei 350.

In consecinţă, unităţile care au trimis abonamentul pe anul 1944 socotind câte 300 Lei de ofiţer, vor completa suma până la Lei 350, de fiecare abonat.

Unităţile în restanţă cu plata abonamentului, sunt rugate a reţine integral costul abonamentului din solda ofiţerilor şi a-l trimite Ad-ţiei Revistei cel mai târziu până la finele lunii Martie 1944.

Condiţiunile ce trebue să îndeplinească un articol spre a fi publicat în Revista Cavaleriei:

— Subiectul lucrărei să fie conform cu prevederile arătate la scopul revistei.

— Să nu cuprindă polemici şi indiscreţiuni cari ar primejdui apărarea ţărei şi în fine să nu atingă disciplina sau să fie contrarii prestigiului armatei.

— Să fie semnate de autor sau pseudonim, cunoscut de redacţie.

— Articolele vor fi scrise la maşină la două rânduri cu ortografia Academiei Române şi pe o singură pagină, lăsându-se nescris 1/4 din stânga paginei.

Schiţele să fie făcute cu tuş negru.

Manuscrisele nu se înapoiază.

Articolele publicate se plătesc cu 8000 Lei coala de 16 pagini.